Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος | *Ἐν Ἀθήναις, 23 Δεκεμβρίου 1909* | *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 3*

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων : *— Οἱ βοημοὶ ἢ ἀτσίγγανοι παρακολουθοῦν τὰ νικηφόρα στρατεύματα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Τώρα ἔχουν στήσῃ το στρατόπεδόν των ἔξωθεν τοῦ Μονάχου, ὅπου, πρὸ τῆς μάχης τοῦ Ἀουσιερλίτς, ἐγκατεστάθη τὸ στρατάρχειον τοῦ Ναπολέοντος (1805). Βασιλεὺς τῶν βοημῶν εἶνε ὁ γέρω-Βοδόγ. Θετὰ τέκνα τοῦ βασιλέως, ἀγνώστων γονέων, εἶνε ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα. Ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀδέλφια, τὰ δύο παιδία ἀγαπῶνται μεταξύ των σὰν ἀδέλφια· ἀγαπῶνται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν γέρω-Βοδόγ, καθὼς καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν φυλήν, ἡ ὁποία τὰ θεωρεῖ ὡς βασιλόπουλα.*

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ὑποπτευόμενος τοὺς βοημοὺς ὡς κλέπτας καὶ κατασκόπους, διατάσσει τὴν διάλυσιν τοῦ στρατοπέδου των.

Ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς ἀμάξης του Βοδόγ, αἱ σάλπιγγες ἤχησαν καὶ πάλιν, ὁ δὲ ἴλαρχος ἐστάθη περιμένων ἴσως ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο «βασιλεὺς τῶν ρομανιτσέλων», νὰ ἔλθῃ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' ὁ Βοδόγ δὲν ἐφάνη, καὶ ἡ ἴλη ἀπῆλθε καλπάζουσα, ὅπως εἶχεν ἔλθῃ, καὶ ἀφίνουσα τοὺς βοημοὺς εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν.

Ὅλοι ἐσχολίαζαν τὴν διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος. Αἱ γυναῖκες ἔκλαιον, λέγουσαι ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων τὰς ἐμπόδιζε νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί των, οἱ ἄνδρες ἐξεστόμιζον κατάρας καὶ ἀπειλάς.

Ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ὅλοι οἱ βοημοὶ συνηθροίσθησαν πέριξ τοῦ κινητοῦ ἀνακτόρου περιμένοντες ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ ἀκούσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμουν. Ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα ἔσπευσαν νὰ ταμώσουν τὴν μητέρα των. Τὸν ἤδραν εἰς τὸ ἀμάξιόν του, σκεπτικὸν καὶ ὠχρότατον.

—Ἀφέντη, τὸν ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος· ἀκούσατε τί εἶπεν ὁ γάλλος ἀξιωματικός;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Βοδόγ. Πρὸ δύο ἡμερῶν τὸ ἤξευρα ἐγώ, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε σκοπὸ νὰ λάβῃ αὐτὸ τὸ μέτρον ἐναντίον μας.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος· ἀφοῦ δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ μείνομ' ἐδῶ, θὰ πᾶμε ἀλλοῦ.

—Ἐδῶ ἢ ἀλλοῦ, λίγο μᾶς μέλει· φτάνει νὰ εἴμαστε μαζί, εἶπεν ἡ Ζινέττα.

Ὁ βασιλεὺς ἤκουσε τὰ παιδία χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ. Τὰ ἔπιασε καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν τῆς ἁμάξης, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ἐξώστην.

«Ἦλθε ἡ ὥρα, παιδιά μου, νὰ σκεφθοῦμε διὰ τὸ μέλλον σας...»
(Σελὶς 18, στ. 6'.)

Οἱ βοημοί, οἱ ὁποῖοι ἀνέμεναν συζητοῦντες, μόλις τὸν εἶδαν ἐσιώπησαν ὅλοι. Καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ὡμίλησε ὡς ἑξῆς :

— Παιδιά μου, πρέπει νὰ ὑπακούσωμε στὴ διαταγὴ τοῦ Ναπολέοντος. Πρέπει νὰ διαλυθοῦμε! Τί νὰ κάμωμε !..

Οἱ λόγοι αὐτοὶ προκάλεσαν κατάπληξιν. Κάθε ἄλλο ἐπερίμεναν ν' ἀκούσουν οἱ ρομανιτσέλοι ἀπὸ τὸν βασιλέα των. Καὶ ὁ ἱσπανὸς Καμάνιος ἐτόλμησε νὰ ἀντείπῃ :

—Ἀφέντη! αὐτὸ εἶνε ἡ καταστροφή μας. Τόσα χρόνια τώρα ζοῦμε ἀπὸ τὰ στρατεύματα. Τί θὰ γίνωμε;

— Ποῦ θὰ πᾶμε; προσέθεσεν ἄλλος. Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἶνε παντοῦ. Μὲ τί δικαίωμα μᾶς ἐμποδίζουν τοὺς δρόμους;

Ὁ Βοδόγ ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ ἔγινε πάλιν σιωπή. Τότε ἐξήγησεν εἰς τοὺς βοημοὺς ὅτι πᾶσα ἀντίστασις εἰς τὴν θέλησιν τοῦ αὐτοκράτορος ἦτο ματαία· ὅτι γνωρίζων ἀπὸ δύο ἡμερῶν τὸ μέτρον, ἐνήργησε ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐφαρμογή του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε· καὶ ὅτι δὲν εἶχαν νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ διασκορπισθοῦν, νὰ φύγουν καθεὶς ἀπὸ δρόμον διάφορον.

Τί νὰ γίνῃ! ἀφοῦ τοιαύτη ἦτο ἡ γνώμη τοῦ βασιλέως των!... Οἱ βοημοὶ ἐπανῆλθον περίλυποι εἰς τὰ ἁμάξια των, καί, ὡς ἄνθρωποι συνειθισμένοι, ἤρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὰ τῆς ἀναχωρήσεως.

Διὰ πολλοὺς ἡ προετοιμασία δὲν ἀπῄτησε πολὺν καιρόν : οἱ τέσσαρες πάσσαλοι τῆς σκηνῆς ἀπεσπάσθησαν γρήγορα κ' ἐφορτώθησαν ἐπὶ τοῦ ἰσχνοῦ ἵππου. Ἄλλοι ἐξεκίνησαν πεζοί, ἀφοῦ ἐσώρευσαν εἰς ἕνα σάκκον ὅλην των τὴν περιουσίαν. Ὁ Βοδόγ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου του, παρηκολούθει ἀπαθὴς τὸν διασκορπισμὸν αὐτὸν τοῦ στρατοπέδου του, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ φεύγοντες διήρχοντο πρὸ τῆς ἁμάξης του καὶ τὸν ἀπεχαιρέτων.

Εἰς ἕνα ἕκαστον ὁ βασιλεὺς ἀπέτει-

νεν ὀλίγας λέξεις εὐμενεῖς, ἐρωτῶν εἰς ποῖον μέρος ἐπήγαινεν. Ἄλλοι τῷ ἀπεκρίνοντο ὅτι ἐπήγαιναν νὰ εὕρουν τὰ ρωσσικὰ ἢ ταὐστριακὰ στρατεύματα, καὶ ἄλλοι ὅτι ἐσκόπευαν νὰ διαχειμάσουν εἰς τὰ χωρία των, εἰς τὴν Βοημίαν ἢ τὴν Ἱσπανίαν, περιμένοντες ἕως νὰ νικηθῇ ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν πάλιν οἱ δρόμοι.

Ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν τὸ στρατόπεδον σχεδὸν ἠρημώθη. Δὲν ἔμεναν παρὰ μερικοὶ ἀλῆται, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξευραν πρὸς ποῖον μέρος νὰ διευθύνουν τὸ βῆμά των, καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ Βοδόγ, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν τὰς διαταγὰς του βασιλέως διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ὁ βασιλεὺς ὅμως δὲν διέταξε τίποτε, καὶ τὸ μεγάλον κόκκινον ἀμαξόσπιτον ἔμεινε μετ' ὀλίγον ὁλομόναχον παρὰ τὴν ἔρημον λεωφόρον.

«Ἀντίο, Λευκοθέα μου!» (Σ. 19, στ. 6'.)

Ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα κατηνάλωσαν τὴν πρωΐαν διὰ νὰ ποχαιρετήσουν τοὺς μικρούς των φίλους. Ὅταν ἐπέστρεψαν τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἐξεπλάγησαν πολὺ βλέποντες τὸν κύριόν των καθήμενον ἀκόμη εἰς τὴν μεγάλην του πολυθρόναν, καὶ τὸ ἁμαξόσπιτον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, χωρὶς τίποτε νὰ φανερόνῃ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἀπέλθουν ὅπως οἱ ἄλλοι.

— Νά τον! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος δείχνων εἰς τὴν Ζινέτταν τὸν ἀκίνητον Βοδόγ· δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα πῶς ὁ ἀφέντης μας περιφρονεῖ τὸν Ναπολέοντα καὶ τὲς διαταγές του;

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ Ζινέττα ἥσυχη· εἶνε δυνατώτερός του!

Μολονότι ὁ διάλογος διημείφθη χαμηλοφώνως, ὁ βασιλεὺς τῶν ρομαντσέλων τὸν ἤκουσε, καί, ὑψώσας τὴν κεφαλήν, ἔκραξε τὰ παιδιὰ πλησίον του. Καὶ θέτων τὴν ρυτιδωμένην του χεῖρα ἐπὶ τῶν μαύρων βοστρύχων τοῦ Τιάρκου, ἔπειτα δὲ ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης τῆς Ζινέττας, μὲ σοβαρότητα, ὡς νὰ ἀπεκρίνετο εἰς ἀπόκρυφον σκέψιν, τοῖς εἶπε:

— Πρέπει νὰ γίνετ' εὐτυχισμένα, παιδιά μου!

— Ἀλλὰ εἴμαστε, ἀφέντη, ἀπεκρίθησαν συγχρόνως ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα ἔκπληκτοι.

Ὁ γέρων ἐμειδίασε.

— Πρέπει νὰ εἶσθε γιὰ πάντα, ἐξηκολούθησε· ἦλθε ἡ ὥρα, παιδιά μου, νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὸ μέλλον σας.

— Τὸ μέλλον μας! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος· καὶ μήπως δὲν εἶνε ἐξασφαλισμένο; Ἐγὼ θὰ γυμνάζω καὶ θὰ πουλῶ ἄλογα, τριγυρίζοντας ἀπὸ χώρα σὲ χώρα μὲ τὸ ὡραῖο κόκκινο ἁμαξόσπιτο.

— Κ' ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ζινέττα, θὰ κάμνω ὡραῖες δαντέλλες, καὶ θὰ σὲ περιποιοῦμαι, καὶ θὰ σὲ κανακεύω, γιατί ἐγὼ πολὺ σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἡ μικρούλα χαδιάρα ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ γαλιάσῃ τὸν λαιμὸν τοῦ γέροντος καὶ νὰ τῷ φιλήσῃ τὰ ἄσπρα του γένεια. Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ τῇ ἀνταπέδωσε τὴν θωπείαν κ' ἐξηκολούθησεν:

—Ὄχι, παιδιά μου. Τὸ μέλλον ποὺ προβλέπετε καὶ οἱ δυό σας εἶνε ἀδύνατον, ἡ ζωὴ κατήντησε πολὺ σκληρὰ διὰ τοὺς ρομαντσέλους. Καθὼς βλέπετε, ἀπὸ καντοῦ μᾶς διώχνουν καὶ μᾶς μεταχειρίζονται ὡς κακοποιούς. Κλέπται, λῃσταί, κατάσκοποι εἰςχωροῦν καθημερινῶς εἰς τὴν μεγάλην μας οἰκογένειαν· καὶ ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον ἐγώ, ποιὸς ξεύρει τί θὰ γίνετε;

— Μὰ θὰ ὑπάρχῃς πάντα! ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ Ζινέττα.

Ὁ Βοδόγ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν:

— Αἱ ἡμέρες μου εἶνε μετρημένες, εἶπε. Τὸ ξεύρω, γιατὶ τὸ διάβασα στ' ἀστέρια. Ἀλλὰ πρὶν πεθάνω, ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς κάμω κάτι καλλίτερο ἀπὸ βοημούς, γιατί, σᾶς τὸ ξαναλέγω, ὁ καιρὸς τῶν βοημῶν ἐπέρασε... Οἱ Γάλλοι, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν μέγαν Ναπολέοντα, γίνονται κύριοι τῆς Εὐρώπης. Σεῖς ποὺ εἶσθε ἀκόμη παιδιά, πρέπει νὰ παύσετε τὴν ζωὴν αὐτὴν τῶν ἀλητῶν καὶ τῶν ἀπατρίδων ποὺ ἐζήσατε ὡς τώρα. Θέλω γιὰ σᾶς ἕνα μεγαλεῖον σταθερὸν καὶ λαμπρόν. Θέλω νὰ γίνετε Γάλλοι, θέλω...

Ἀλλ' ἔξαφνα, ὡς νὰ ἐφοβήθη μὴ εἰπῇ πάρα πολλά, ὁ βασιλεὺς ἐσιώπησεν ἀποτόμως, καὶ ἀφίνων τὰ παιδιὰ ἔκπληκτα καὶ ἀνήσυχα δι' ὅ,τι ἤκουσαν, ἐκῆγε κ' ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὅταν μετὰ μίαν ὥραν ἐξῆλθεν, ἦτο ἐντελῶς μεταμορφωμένος. Τόσον τὸ παιδιά, ὅσον καὶ οἱ ὑπηρέται, δὲν ἀνεγνώρισαν πρὸς στιγμὴν τὸν βασιλέα. Εἶχεν ἀποβάλῃ τὸν μεγάλον του μανδύαν καὶ τὸ πλατύγυρον καπέλο του, διὰ νὰ περιβληθῇ τὸν μακρὺν βαθυπράσινον ἐπενδύτην καὶ τὸ μαῦρον κασκέτον τῶν Ἑβραίων πραγματευτῶν.

Ἐστέκετο σκυμμένος καὶ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ὅλον του ἐκεῖνο τὸ μεγαλεῖον διὰ νὰ προσλάβῃ τὸ ταπεινόν, τὸ περίτρομον καὶ περίφροντι ὕφος τῶν πρακτορευόντων τοῦ στρατοῦ.

Χωρὶς νὰ φίσῃ καιρὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐκπλαγοῦν πολὺ διὰ τὴν παράδοξον αὐτὴν μεταμόρφωσιν, ὁ Βοδόγ διέταξε:

— Τιάρκο, σέλλωσε γρήγορα τὸν Καρλῆ, τὴ μαύρη φοράδα καὶ τὸ ἄσπρο ἄλογο. Θὰ πᾶμε στὴν πόλι.

Ἐνῷ ὁ μικρὸς βοημὸς ἐξετέλει ἀμέσως τὴν τὴν διαταγήν, ὁ βασιλεὺς ἔδιδεν ὁδηγίας εἰς τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἑτοιμάσουν τὸ ἁμαξόσπιτον διὰ ταξεῖδι, διότι τὴν ἰδίαν ἑσπέραν θὰ ἐνεχώρουν ἀπὸ τὸ Μόναχον.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἔφιππος ὁ γέρων ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος εἶχε καβαλλικεύσῃ τὸν Καρλῆν, ἔφθασε παρὰ τὰς πύλας τῆς πόλεως καὶ παρεκάλεσε τοὺς φρουροὺς νὰ τῷ δείξουν τὸ τμῆμα τῆς Ἱππωνείας, διότι ἤρχετο νὰ πωλήσῃ εἰς τοὺς Γάλλους ἵππους.

Ὁ Βοδόγ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐτύγχανεν οὕτω καλῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν, διότι τὸ ἱππικὸν τοῦ Νέου, δεκατισθὲν εἰς τὴν μάχην τοῦ Οὔλμ, ἐχρειάζετο ἵππους.

Καθ' ὑπόδειξιν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς φρουρᾶς, ὁ γέρω βοημὸς καὶ ὁ Τιάρκος εἰςῆλθον εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἰσάρου, καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημαρχείου, ὅπου εὑρίσκετο τὸ ἀρχηγεῖον τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἀλλ' ὁ Βοδόγ δὲν ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ γραφεῖα, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχον ὑποδείξῃ. Ἀφίσας τοὺς ἵππους του ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ παιδίου, εἰςῆλθεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς δύο ἢ τρία ζυθοπωλεῖα. Πρὸς μεγάλην του δ' ἔκπληξιν ὁ Τιάρκος εἶδε τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος συνήθως δὲν ἔπινε παρὰ νερόν, νὰ τσουγρίζῃ μὲ ὑπαξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας.

Ἡ ἀναμονὴ ἤρχισε νὰ τῷ φαίνεται κάπως μακρά, ὅταν ἔξαφνα εἶδεν πρὸ τοῦ Δημαρχείου φρουρὰν συγκινουμένην. Οἱ φρουροὶ ἔσπευδον εἰς τὰς θέσεις των καὶ ἔμεναν ἀκίνητοι. Ὁ Βοδόγ εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ζυθοπωλεῖον. Ὁδηγήσας δὲ αὐτὸν καὶ τὰ ἄλογα ὄπισθεν μιᾶς μεγάλης βρύσης, ἡ ὁποία ὑψοῦτο εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας:

— Κύτταζε καλά, μικρέ, εἶπε πρὸς τὸν Τιάρκον. Θὰ περάσῃ ὁ μέγας Ναπολέων.

Ὁ Μέγας Ναπολέων, — Λουδοβίκος καὶ Λευκοθέα Κορμᾶ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, τῳόντι, ἀνεχώρει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τὸ Μόναχον διὰ νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸν Ἴνγον καὶ νὰ ἰδεύσῃ κατὰ τοῦ Ἀουστερλίτς, ὅπου εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ συναντηθῇ μὲ τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα.

Ὁ Τιάρκος δὲν εἶχεν ἰδῇ ἀκόμη τὸν Ναπολέοντα. Ἡτοιμάσθη λοιπὸν ὥστε νὰ μὴ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ ἔκτακτον θέαμα, τὰς λεπτομερείας τοῦ ὁποίου θὰ διηγεῖτο τὸ βράδυ εἰς τὴν Ζινέτταν.

Εἶδε κατ' ἀρχὰς δύο ἐφίππους ἀκροβολητὰς τῆς φρουρᾶς καὶ δύο ἀξιωματικοὺς τῆς ὑπηρεσίας, οἱ ὁποῖοι προηγοῦντο τρέχοντες μὲ καλπασμὸν ὡς ἀνιχνευταί· ἔπειτα, ἀπὸ τὴν ὁδὸν Λουδοβίκου ἐπρόβαλε μία ἅμαξα ἁπλουστάτη, ἡ περίφημος ταξειδιωτικὴ ἅμαξα τοῦ Ναπολέοντος, τὴν ὁποίαν ἔσυρον τέσσαρες στακτεροὶ ἵπποι καί, ὡς ἰσχυρίζοντο, ἦτο σιδηρόφρακτος.

Ἡ ἅμαξα ἔδαινεν ὁλοταχῶς, ὁ δὲ Τιάρκος δὲν θὰ ἐπρόφθανε νὰ ἴδῃ τίποτε, ἐὰν εἰς ἵππος τῆς ἀκολουθίας δὲν κατέπιπτεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς βρύσης. Ὁ ἀναβάτης του δραγόνος ἐξηπλώθη ὡς ὄγκος ἀδρανής, ἐνῷ ἡ περικεφαλαία του ἐκυλίσθη μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Τιάρκου. Τότε ὁ Ναπολέων ἔσκυψεν ἀπὸ τὴν θυρίδα νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει, (*) καὶ ὁ Τιάρκος τὸν εἶδε καλά.

Ἐπρόφερεν ὀλίγας λέξεις ταχείας. Ὁ παρὰ τὴν θυρίδα καλπάζων ἀξιωματικὸς προσέκλινε διὰ νὰ τῷ ἀποκριθῇ, καὶ ἡ ἅμαξα ἐπέρασε. Δὲν ἐφαίνετο παρὰ ἡ τουρκικὴ στολὴ τοῦ μαμελούκου Ρουστάν, καθημένου τὸ ὄπισθεν ἐδῶλιον. Ἔπειτα μία ἐκθαμβωτικὴ παρέλασις χρυσοφράκτων καὶ πτεροφόρων ἱππέων. Ἦτο τὸ ἐπιτελεῖον, τὸ ὁποῖον ἠκολούθει τὸν Αὐτοκράτορα.

Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν, λοχαγός τις τῶν οὐσσάρων ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν ὅμιλον καὶ ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸν ἵππον του εἰς τὴν γωνίαν ἑνὸς δρομίσκου, παραπλεύρως τῆς βρύσης, ὄπισθεν τῆς ὁποίας ἐθεῶντο ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Βοδόγ.

Ὁ λοχαγὸς αὐτὸς εἶχε διακρίνῃ μίαν λευκὴν γυναικείαν μορφήν, ἡ ὁποία ἐμισοκρύπτετο ὄπισθεν τῶν φύλλων ἑνὸς χαμηλοῦ παραθύρου, καὶ ἠθέλησε νὰ ἀνταλλάξῃ μὲ τὴν νεαρὰν ἐκείνην γυναῖκα ὀλίγος λέξεις, αἱ ὁποῖαι, καθὼς ἐφαίνετο, ἐνδιέφερον ἐξόχως τὸν Βοδόγ.

Ὁ βασιλεύς, τῳόντι, ἂν καὶ στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον καὶ προσποιούμενος ὅτι ἀσχολεῖται μὲ τἄλογά του, δὲν ἔχασεν οὔτε συλλαβὴν ἐκ τῆς συνομιλίας μεταξὺ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τῆς κυρίας.

— Ἀντίο, Λευκοθέα μου! τῇ εἶπεν ἐκεῖνος.

— Στὸ καλό, Λουδοβίκε! ἀπήντησεν ἡ λευκοφόρος.

— Καλὴ ἀντάμωσι σὲ λίγο.

— Μεθαύριο στὶς δέκα.

— Στὸ δρόμο τοῦ Μπραουνάου, θὰ ἔλθω νὰ σὰνταμώσω.

— Στὸ δρόμο τοῦ Μπραουνάου, μεθαύριο, στὶς δέκα. Χωρὶς ἄλλο! Σύμφωνοι!

«Ἀφισέ τον καὶ πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς...» (Σ. 20, στ. β'.)

Καὶ ὁ ἀξιωματικός, ἀφοῦ ἔστειλε διὰ τῆς χειρὸς τρυφερὸν ἀποχαιρετισμόν, ἀφῆκε τὸ ἀνυπόμονον ζῷόν του ἐλεύθερον νὰ τρέξῃ, διὰ νὰ φθάσῃ τοὺς συντρόφους του.

Μόλις ὁ λοχαγὸς ἐξηφανίσθη εἰς τὴν στροφὴν τῆς ὁδοῦ, ἡ δὲ νεαρὰ λευκοφόρος, ἡ ὁποία ἔμεινεν εἰς τὸ παράθυρον ὅσον ἠμποροῦσε νὰ τὸν βλέπῃ, ἀπεσύρθη, ὁ Βοδόγ διέταξε τὸν Τιάρκον νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν περιμένῃ μὲ τἄλογα εἰς τὴν πλατεῖαν, καὶ ἔπειτα ἐκτύπησε τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐκείνης.

Μακρόθεν ὁ μικρὸς βοημὸς εἶδε τὸν κύριόν του νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος τοῦ ἄνοιξεν. Ἔδειξε διάφορα κουτιά, τὰ ὁποῖα ἔβγαζεν ἀπὸ τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του, καὶ ἐφαίνετο ἐπιμένων πολύ. Τέλος ὁ ὑπηρέτης τὸν ἄφισε νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ἡ βαρεῖα θύρα ἐκλείσθη ὄπισθεν τοῦ βασιλέως.

Ὁ Τιάρκος, μόνος ἐκεῖ μὲ τὰ τρία ζῷα, ἐδοκίμασε κατ' ἀρχὰς νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν κίνησιν τῆς πλατείας· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται θανασίμως. Ἀπαίσια προαισθήματα τῷ ἔλεγον ὅτι σκουδαία μεταβολὴ θὰ ἐπήρχετο εἰς τὴν ζωήν του. *Τὸ μέλλον!* Ἡ λέξις αὕτη παρουσιάζετο τρομερὰ καὶ ἀπειλητικὴ εἰς τὸν νοῦν τοῦ μικροῦ βοημοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἤκουε διὰ πρώτην φοράν.

Ἀπορροφημένος τώρα ἀπὸ τὰς σκέψεις του, ὁ Τιάρκος δὲν ἐννοοῦσεν ὅτι ἡ ὥρα παρήρχετο. Οἱ ἵπποι, χάσαντες πλέον τὴν ὑπομονήν, ἔξυναν τὴ ἔδαφος καὶ ἐτραβοῦσαν τὸ σχοινί των. Μόνον ὁ Καρλῆς, ἤρεμος καὶ ἀκίνητος, ἔσειε τὰ μακρυά του αὐτιά, κυττάζων τὸν νεαρόν του κύριον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὡς νὰ ἐννοοῦσεν ὅτι ἦτο λυπημένος, τὸν ἐπλησίαζε καὶ ἀκουμβοῦσε τὴν μούρην του ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε: «Ξεύρεις, ἐδῶ εἶμαι ἐγώ, ὁ φίλος σου!»

Εἶχε νυκτώσῃ σχεδὸν ἐντελῶς, ὅταν ὁ Βοδόγ ἐπέστρεψε πλησίον τοῦ μικροῦ βοημοῦ.

— Πᾶμε, Τιάρκο, τῷ εἶπε λαμβάνων ἀπὸ τὰς χεῖράς του τοὺς χαλινούς, τώρα ξεύρω ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω.

— Καὶ τἄλογα, ἀφέντη, ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος, δὲν τὰ πούλησες;

— Ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ βασιλεύς.

Ὁ Τιάρκος δὲν ἠρώτησε τίποτε ἄλλο. Ἀλλ' ἐπιστρέφων σιωπηλῶς εἰς τὸ ἁμαξόσπιτον παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κυρίου του, ὁ μικρὸς βοημός, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνήσυχος διὰ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο νὰ τὸν τριγυρίζῃ ἀπὸ τὸ πρωΐ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ κατανικήσῃ μίαν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσῃ.

Ὁ Βοδόγ παρετήρησε τὴν θλίψιν του.

— Θάρρος, μικρέ, θάρρος! τῷ εἶπε. Ὡς τώρα ἤσουν παιδί· εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ γίνῃς ἄνδρας.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω γι' αὐτό; ἠρώτησε τὸ παιδίον μὲ θρηνώδη φωνήν.

— Θὰ τὸ μάθῃς σὲ λιγάκι, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ περισσότερον. Ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ συμβῇ, ἐνθυμοῦ ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν γέρω-Βοδόγ.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 1.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΔΟΓ

Ἡ ἀγωνία τῆς Ζινέττας.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους δύο ἡμέρας, οὐδὲν ἐπῆλθε νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς φόβους τοῦ Τιάρκου. Εἰς τὸ μεγάλον κόκκινον ἁμαξόσπιτον εἶχεν ἐπαναληφθῆ ἡ προτέρα ζωή, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν ἐταξείδευαν, καὶ τὸ βράδυ ἐστάθμευαν εἰς τὴν ἄκραν κανενὸς δάσους, εἰς τὴν ὄχθην κανενὸς ποταμοῦ. Ἡ Ζινέττα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς βοηθὸς εἶχεν ἀναποινώσῃ τὰ θλιβερά του προαισθήματα, ἐπερίπαιζε τὸν φίλον της, αὐτὸς δέ, βλέπων ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀφίσῃ τὸ σκεπτικόν καὶ ἀνήσυχον ὕφος, ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι πιθανὸν νὰ ἠπατᾶτο, καὶ ὅτι τὸ περίφημον *μέλλον*, τὸ ὁποῖον τόσον τὸν εἶχε φοβίσῃ, θὰ ἦτο ἡ συνέχεια τοῦ εὐτυχοῦς παρόντος.

«Τὸν ἐσήκωσε κ' ἐξηφανίσθη εἰς τὸ δάσος...»

Ἐπροχώρουν πρὸς τὴν Βιέννην. Οἱ ὑπηρέται τοῦ Βοδὸγ ἀποροῦσαν δι' αὐτὸ τὸ δρομολόγιον, διότι ἐπερίμεναν νὰ ἴδουν τὸν βοηθὸν ἀκομακρυνόμενον ἀπὸ τὰ μέρη τὰ κατεχόμενα ὑπὸ τῶν Γάλλων, καὶ μεταβαίνοντα εἰς Ἱσπανίαν, ὅπου συνήθως διήρχετο τὸν χειμῶνα.

Ἀπεναντίας ἐπήγαιναν νὰ πέσουν ἐπάνω εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Νέϋ καὶ τοῦ Μυρᾶ, τὰ ὁποῖα ἐπροχώρουν πρὸς τὴν Βιέννην διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Δουνάβεως. Χαμηλοφώνως, διότι δὲν συνεζήτουν τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως, ὁ Καμάνιος καὶ ὁ σύντροφός του ἔλεγαν :

— Τί ; ὁ ἀφέντης θέλει νὰ μᾶς βάλουν ὅλους στὴ φυλακή ;

— Μπᾶ ! δὲν πιστεύω νὰ τολμήσῃ ὁ Ναπολέων νὰ ἐγγίξῃ τὸν βασιλέα μας !

Τὴν ἑσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας ἔφθασαν ἔξωθεν τῆς πόλεως Μπραουνάου, ἡ ὁποία κατείχετο ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἡ στάθμευσις τοῦ ἁμαξοσπίτου παρὰ τὰς πύλας τῆς πόλεως ἐφαίνετο πολὺ ἐπικίνδυνος. Ἔφθανε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ μία περίπολος, διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ φόβοι τοῦ Καμάνιου καὶ νὰ τελειώσῃ τὸ ταξείδιον εἰς τὴν φυλακήν. Διὰ τοῦτο ὁ βασιλεύς, ἀντὶ νὰ σταθμεύσῃ ὡς ἄλλοτε εἰς τὸν δρόμον, εἰσήγαγε τὸ ἁμαξόσπιτον εἰς πλησιόχωρον δάσος πυκνότατον, ὅπου ἐκρύπτετο τελείως. Οἱ ἵπποι ἐδέθησαν εἰς τοὺς πασσάλους των, καὶ ἡ τράπεζα ἐστρώθη ἐπὶ τῆς χλόης.

Κατὰ τὸ γεῦμα, ἡ Ζινέττα, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν διέφευγε, παρετήρησεν ὅτι ὁ βασιλεὺς Βοδὸγ ἔχυνε κρυφά, εἰς τὸ ποτῆρι τοῦ Τιάρκου, τὸ περιεχόμενον ἑνὸς φιαλιδίου, τὸ ὁποῖον ἔκρυπτεν εἰς τὴν χεῖρά του.

Δὲν ἀνησύχησε πολὺ διὰ τὸ ἀσήμαντον αὐτὸ περιστατικόν. Βεβαία περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ κυρίου των, ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο κάποιον ἰατρικόν, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκην ὁ Τιάρκος.

Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς δὲν ἐφαίνετο καθόλου ἄρρωστος. Ἔφαγε φαιδρὸς καὶ μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

Μετὰ τὸ γεῦμα οἱ ὑπηρέται ἀπεμακρύνθησαν, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔμεινε μόνος μὲ τὰ δύο παιδιά, εἰς τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν συνήθειάν του, διηγήθη μίαν ὡραίαν ἱστορίαν.

Ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ἱππότου τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ρολάνδος καὶ κατέβαζε τόσῳ φοβερὲς σπαθιές, ὥστ' ἐχώριζεν εἰς δύο τὰ βουνά.

Ἡ Ζινέττα, ἀκούουσα ὁλονὲν τὰς περιπετείας τοῦ γενναίου Ρολάνδου, ἐκύτταζε τὸν Τιάρκον κ' ἐξεπλήσσετο ποῦ τὸν ἔβλεπε νὰ κλείῃ τὰ μάτια. Οὐδέποτε ὁ μικρὸς βοηθὸς ἐνύσταζεν ὅταν διηγεῖτο ὁ βασιλεύς, καὶ ὅμως ἀπόψε ἠγωνίζετο εἰς μάτην κατὰ τοῦ ὕπνου. Ἐπιτέλους παρεδόθη...ἡ κεφαλή του ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος του...ἐκοιμᾶτο βαθύτατα.

Ἡ Ζινέττα τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσεισε, διὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Βοδὸγ, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσῃ προσεκτικῶς τὰ κινήματα τοῦ Τιάρκου, συνεκράτησε τὴν Ζινέτταν, καὶ μὲ τὸ ὕφος του τὸ ἀνεπίδεκτον ἀντιλογίας, τῇ εἶπε :

— Ἄφισέ τον, μικρή, καὶ πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς.

Ἡ Ζινέττα εἰσῆλθε μὲ λύπην της εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον κατεῖχεν εἰς τὸ ἁμαξόσπιτον.

Δὲν ἀπεφάσιζεν ὅμως νὰ πλαγιάσῃ προτοῦ νὰ μάθῃ ἂν ὁ Τιάρκος, ὁ τόσον βαθειὰ κοιμισμένος, θὰ ἐξυπνοῦσε.

Ὁ ὕπνος αὐτὸς τοῦ φίλου της τὴν ἀνησυχοῦσε, διότι δὲν τῇ ἐφαίνετο φυσικός. Διὰ τοῦτο, ἀθορύβως, ἀνέβη εἰς μίαν καρέκλαν, ἤνοιξε τὸν φεγγίτην τοῦ δωματίου της καὶ ἐστάθη νὰ ἴδῃ τί συνέβαινεν ἔξω, περὶ τὴν τράπεζαν τὴν φωτιζομένην ἀπὸ ἕνα μεγάλον φανάρι.

Ὁ βασιλεὺς Βοδὸγ καὶ ὁ Τιάρκος ἐκάθηντο εἰς τὰς θέσεις των. Ὁ μικρὸς ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, μὲ τὸ ἄλλο χέρι κρεμασμένον. Ὁ γέρων τὸν ἐκύτταζε μὲ πολλὴν προσοχήν, ἀκίνητος καὶ σύννους.

Μία ὥρα παρῆλθεν οὕτω. Ἡ Ζινέττα, ἐπὶ μᾶλλον ἀνήσυχος, ἀποροῦσε διατί ὁ κύριός των ἐφαίνετο ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τοῦ φίλου της...Ἦτο ἄρα γε τῳόντι πολὺ ἄρρωστος ; Ἐσκέπτετο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν γέροντα, ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσε, γνωρίζουσα ὅτι ὁ Βοδὸγ δὲν ἠνείχετο τὴν παρακοήν· καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βλέπῃ τὰ συμβαίνοντα.

Τελοσπάντων, μετὰ μακρὰν ἀναμονήν, εἶδε τὸν βασιλέα νὰ κυττάζῃ τὸ ὡρολόγι του καὶ νὰ πλησιάζῃ τὸ παιδίον.

— Νά, ἐσυλλογίσθη ἡ Ζινέττα, θὰ τὸν βάλῃ στὸ κρεββάτι του.

Κάθε ἄλλο ! Ὁ Βοδὸγ ἐσήκονε τὸν βραχίονα τοῦ Τιάρκου καὶ τὸν ἄφινε πάλιν νὰ πίπτῃ βαρὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης. Μετετόπιζε τὴν κεφαλήν του. ἔψαυε τὰ βλέφαρά του μὲ τὸ δάκτυλον, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἐξυπνοῦσε.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΖΗΣ

(ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥΑΙΝ *)

Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1880, ὅταν ἡ Σούζη μου ἦτο ἀκριβῶς ὀκτὼ ἐτῶν, ἡ οἰκογένειά μας ἔμενεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Κουάρου, ὅπως πάντοτε κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους. Ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, καὶ ἡ Σούζη καὶ ἡ Κλάρα ἐμετροῦσαν τὰς ὥρας, ὁτότι ἐπερίμεναν ἕνα μεγάλο γεγονός : Τοὺς εἶχαν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ τὰς ἄφιναν ν' ἀνέβουν ἐπάνω εἰς τὸ κάρρο ποῦ θὰ μετέφερε τὸν σανὸν ἀπὸ τὸ χωράφι εἰς τὸ σπίτι. Τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ δικαίωμα, νὰ καθήσουν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀχυρένιου λόφου, ποῦ εἶχε τόσην γοητείαν διὰ τὴν ἡλικίαν των, δὲν τοὺς εἶχε παραχωρηθῆ ποτὲ ἕως τώρα. Ὁ ἐνθουσιασμός των δὲν εἶχεν ὅρια. Δὲν ὡμιλοῦσαν πλέον ἐκεῖνον τὸν καιρόν, παρὰ διὰ τὴν περιπέτειαν αὐτὴν ποῦ θὰ ἐσημείωνεν ἐποχήν. Ἡ ἀτυχία ὅμως ἐπρόλαβε τὴν Σούζη τὸ πρωΐ ἀκριβῶς τῆς ἐπισήμου ἡμέρας. Εἰς στιγμὴν ἐξαφνικῆς παραφορᾶς, ἐκτύπησε τὴν Κλάραν μὲ ἕνα φτυάρι, ἢ ξύλο, ἢ κάτι παρόμοιον. Ὁπωσδήποτε, ἡ σοβαρότης τῆς προσβολῆς ἐξῆρχετο ἀπὸ τὰ ἐπιτετραμμένα ὅρια. Σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας καὶ τὴν συνήθειαν τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Σούζη ἐπῆγεν εἰς τὴν μητέρα της νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα της, καὶ ν' ἀποφασίσῃ μαζί της ὡς πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιβληθησομένης τιμωρίας. Ἦτο παραδεδεγμένον πλέον ὅτι, ἐπειδὴ ἡ τιμωρία δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ παρὰ ἕνα λογικὸν σκοπόν,—νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὑπόμνησις εἰς τὸν πταίστην, διὰ νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὸ πταῖσμά του,—τὰ παιδιὰ μόνον ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐκλέξουν τὴν ποινήν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο πλέον ἀποτελεσματικὴ καὶ δὲν θὰ ἐλησμονεῖτο εὔκολα. Ἡ Σούζη καὶ ἡ μητέρα της συνεζήτησαν περὶ διαφόρων ποινῶν, καμμία ὅμως δὲν ἐφαίνετο κατάλληλος. Τὸ πταῖσμα ἦτο ἐξαιρετικῶς σοβαρόν, καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑψωθῆ εἰς τὴν μνήμην ἕνα σῆμα κινδύνου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ σβύνῃ, νὰ μὴν ἐξαλείφεται, ἀλλὰ νὰ μένῃ αἰωνίως ἐκεῖ, ὡς σωτηρία προειδοποίησις. Μεταξὺ τῶν ποινῶν ἀνεφέρθη καὶ ἡ στέρησις τῆς ἁμαξάδας ἐπάνω εἰς τὸν σανόν. Αὐτὸ φαίνεται, ὅτι ἔγγιξε βαθειὰ τὴν Σούζη. Εἰς τὸ τέλος, ἀφοῦ ἀπαρίθμησε πάλιν ὅλον τὸν κατάλογον, ἡ μητέρα ἐρώτησε :

— Ποιὰ τιμωρία νομίζεις, ὅτι πρέπει νὰ διαλέξῃς, Σούζη ;

Ἡ Σούζη ἐσκέφθηκε, ἐδίστασεν ἐμπρὸς εἰς τὸ καθῆκόν της, καὶ εἶπε :

— Ἐσύ, μαμμά, τί νομίζεις ;

— Νὰ σοῦ πῶ, Σούζη· προτιμῶ ν' ἀποφασίσῃς ἐσύ. Κάμε μόνη σου τὴν ἐκλογήν . . .

Ἐχρειάσθηκε ἀγὼν πολύς, σκέψις βαθειὰ καὶ πολὺ ζύγισμα, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ Σούζη κατέληξεν ἐκεῖ ὅπου καθένας ποῦ τὴν ἐγνώριζεν, εἰμπορεῖ νὰ μαντεύσῃ ὅτι θὰ κατέληγε.

— Λοιπόν, μαμμά, θ' ἀποφασίσω τὴν ἁμαξάδα, γιατί, ξέρεις, τὰ ἄλλα πράμματα δὲ θὰ μὲ κάνουν νὰ θυμηθῶ νὰ μὴν τὸ ξανακάνω· ὅμως, ἂν δὲν ἀνεβῶ 's τὸ κάρρο τοῦ σανοῦ, θὰ τὸ θυμοῦμαι εὔκολα.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἡ ἀληθινὴ τιμωρία, ἐκείνη ποῦ πονεῖ, ἐκείνη ποῦ μένει, πίπτει πάντοτε 's ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἔπταισε. Δὲν ἤμουν ἐγὼ ποῦ ἐξύλισα τὴν Κλάρα, καὶ ὅμως ἡ ἀνάμνησις τῆς χαμένης ἁμαξάδας τῆς καϊμένης τῆς Σούζης μοῦ σφίγγει πάντοτε τὴν καρδιὰ—ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι ἓξ χρόνια.

[*Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ*] Α. Θ.

* Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1909, σελ. 402.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΑΪ-ΒΑΣΙΛΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΙΜΕΘΑ εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτῶν. Καὶ ἂν τίποτε ἄλλο δὲν ἦτο διὰ νὰ μᾶς τὸ ὑπενθυμίζῃ, θὰ ἔρθαναν αἱ προθῆκαι τῶν μαγαζεῖων, ἐκτάκτως φωτειναὶ καὶ στολισμέναι μὲ δῶρα. Εἰς μίαν ἀπ' αὐτάς, βλέπω πελωρίαν εἰκόνα τοῦ Ἀϊ-Βασίλη. Εἶνε ἡμιανάγλυφος ἐπάνω εἰς χαρτὶ χονδρόν, φαλλιδισμένον, καὶ φαίνεται ἔτσι σὰν ἄγαλμα χρωματιστόν. Ὁ καλὸς Ἅγιος, ὁ μέγας φίλος τῶν παιδιῶν, παριστάνεται κατὰ τὸ σύνηθες μὲ τὸ ραβδί του, μὲ τὴν χιονισμένην του ἐλάτην καὶ μὲ τὸν κόκκινον πλατὺν μανδύαν του, αἱ πτυχαὶ τοῦ ὁποίου μισοκρύπτουν χίλια παιγνίδια. Ἔρχεται γελαστὸς καὶ χαρούμενος ἀπὸ τὴν Καισαρείαν, καὶ πόσα φέρνει ! Τὰ παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα, τὸν περιμένουν ἐναγωνίως. Τὸν συλλογίζονται διαρκῶς καὶ ἐρωτοῦν : «Τί θὰ μᾶς φέρει φέτος ὁ Ἀϊ-Βασίλης ;.. Ἀρά γε ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος σιδρόδρομος, ποῦ κουρδίζεται καὶ τρέχει ἐπάνω σὲ ἀληθινὲς γραμμές, δικός μας θὰ εἶνε ; Ἢ μήπως μικρὸς φωνογράφος, ποῦ λέγει τόσα τραγούδια ;»

Καὶ οἱ γονεῖς ἀπαντοῦν : «Ποιὸς ξέρει !.. Ἂν ὁ Ἀϊ-Βασίλης εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ σᾶς, θὰ σᾶς φέρῃ πολλὰ πράγματα...Ἂν ὅμως μάθῃ... ἂν μάθῃ...

— Ὄχι ! ὄχι ! νὰ μὴ μάθῃ ! διακόπτουν ἔντρομα τὰ παιδιά.

Καὶ ὑπόσχονται ὅτι θὰ εἶνε ἐπιμελῆ καὶ φρόνιμα ἕως τὴν περιπόθητον ἡμέραν ποῦ θὰ ἔλθῃ ὁ Ἀϊ-Βασίλης. Ἔπειτα ὅμως, ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ;.. Ε, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ διαβολάκια θὰρχίσουν πάλιν τὰ ἴδια !.. Ἀλλ' ὁ καλὸς Ἅγιος Βασίλειος ἔχει τὸ μέγα προτέρημα νὰ λησμονῇ, νὰ παραβλέπῃ, νὰ συγχωρῇ. Ὅσες ἀταξίες καὶ ἂν κάμουν, ὅσην ἀμέλειαν καὶ ἂν δείξουν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, πάλιν αὐτὸς κάτι θὰ τοὺς φέρῃ τὴν μεγάλην ἡμέραν τοῦ ἐρχομοῦ του. Δι' αὐτὸ τὰ παιδιὰ τὸν λατρεύουν, δι' αὐτὸ τὸν περιμένουν μὲ τόσην ἐλπίδα καὶ χαράν.

Δὲν ἔχουν ἄδικον ! Εἶνε μεγαλητέρα χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ λαμβάνῃ κανεὶς ὡραῖα δῶρα ; Ἀφοῦ καὶ οἱ μεγαλήτεροι χαίρονται, ὅταν ἔχουν νὰ λάβουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας κανὲν εὔμορφον ἢ χρήσιμον πρᾶγμα,—πόσον μᾶλλον τὰ παιδιά !..—

Καὶ ὅμως ὑπάρχει μία χαρὰ μεγαλειτέρα. Εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ Ἀϊ-Βασίλη. Εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ *δίδων*. Ὅλοι τὸ λέγουν, ὅτι ἐκεῖνος ποῦ κάμνει δῶρα εἶνε εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ λαμβάνει. Δι' αὐτὸ βλέπετε τὸν Ἀϊ-Βασίλη τόσῳ χαρούμενον. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι αἰσθάνεται διπλασίως τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν προξενεῖ εἰς τὰ παιδία. Ἐρωτήσατε τοὺς γονεῖς, τοὺς πάππους, τοὺς θείους, τοὺς νονούς, τοὺς μεγαλειτέρους, καὶ θὰ σᾶς εἰποῦν πόσον εἶνε εὐτυχεῖς ὅταν χαροποιοῦν μὲ δῶρα τὰ παιδιά των, τὰ ἐγγόνια των, τὰνήψια των, τοὺς μικρούς των βαπτιστικούς, τοὺς μικρούς των φίλους. Εἶνε τῳόντι μία μεγάλη χαρά.

Θὰ μοῦ πῆτε : διατί σᾶς ὁμιλῶ δι' αὐτήν, ἀφοῦ εἶνε χαρὰ τοῦ Ἀϊ-Βασίλη καὶ τῶν μεγάλων ; Ἀλλὰ δὲν πιστεύω, ὅτι δὲν εἰμπορεῖτε νὰ τὴν αἰσθανθῆτε ἐπίσης καὶ *σεῖς*. Μήπως καὶ οἱ μικροὶ δὲν κάμνουν δῶρα εἰς τοὺς μικροτέρους των, καὶ κάποτε εἰς τοὺς μεγαλητέρους;

Πολλάκις βεβαίως θὰ ἐκάμετε καὶ σεῖς· δὲν ἠξεύρω ὅμως ἐὰν ἠσθάνθητε πραγματικῶς τὴν χαρὰν τοῦ δίδοντος.

Διὰ νὰ τὴν αἰσθανθῆ κανεὶς αὐτήν, ἀγνὴν καὶ μεγάλην, πρέπει νὰ χαρίζῃ ὄχι ἀπὸ ὑποχρέωσιν, ὄχι ἀπὸ ἐπίδειξιν, ὄχι διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ἀπὸ ἀγάπην, ὅπως ὁ Ἀϊ-Βασίλης, ἀπὸ καλωσύνην, μὲ τὴν θέλησίν του ὅλην, ἀπὸ καθαρὰν πρόθεσιν νὰ εὐχαριστήσῃ. Ὅταν εἶνε κανεὶς ἐγωϊστής, ὅταν συλλογίζεται μόνον τί θὰ πάρῃ, τί θὰ τοῦ χαρίσουν, βεβαίως δὲν εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ὁσάκις μία κοινωνικὴ ἀνάγκη τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ χαρίσῃ, νὰ ἀποδώσῃ. Ἀλλ' ὅταν εἶνε φίλαλλος, ὅταν ἀγαπᾷ τοὺς ἄλλους, ὅταν θέλῃ νὰ γίνεται εὐχάριστος εἰς αὐτούς, τότε ἡ ἡμέρα τῶν δώρων εἶνε δι' αὐτὸν πηγὴ εὐδαιμονίας τόσον μεγαλητέρας, ὅσον περισσοτέρους φίλους ἢ προστατευομένους ἔχει, καὶ τὰ μέσα νὰ τοὺς φιλοδωρήσῃ.

Τὰ μέσα...Ἔ, δὲν εἶνε καὶ τόσῳ δύσκολον νὰ ἔχῃ κανεὶς τὰ μέσα. Ἓν μικρὸν πρᾶγμα, μία κάρτα, μία σφυρίκτρα, ἕνα τόπι, ἀρκεῖ ὅταν δίδεται μὲ καλὴν καρδιάν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸν πόθον καὶ τὴν θέλησιν νὰ χαρίζῃ. Τότε μόνον αἰσθάνεται διπλασίαν τὴν χαρὰν τῶν ἄλλων.

Βλέπω πολλὰ παιδία νὰ χαίρωνται τώρα διὰ τὰ δῶρα ποῦ θὰ λάβουν. Ὀλίγα ὅμως βλέπω νὰ χαίρωνται καὶ διὰ τὰ δῶρα ποῦ θὰ κάμουν. Καὶ ὅμως εἰς αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ συνειθίσουν ἀπὸ ἐνωρίς. Προσπαθήσατε, καὶ σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε. Εἶνε μία πηγὴ χαρᾶς νέας, μεγάλης καὶ ἀφαντάστου. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἐγωϊστοῦ ποτὲ δὲν εἶνε τελεία. Μόνον ὁ φίλαλλος εἶνε ἀληθινὰ εὐτυχής.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀναγκαία προφύλαξις.

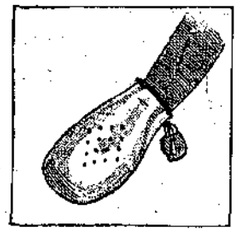

Εἰς τ' ἀδαμαντωρυχεῖα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι Μαῦροι ἔχουν τὰς χεῖρας φυλακισμένας εἰς εἰδικὰς σιδηρᾶς χειρίδας, ὡς αὐτὴν ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα.

Τά παράξενα αὐτὰ γάντια, τὰ ὁποῖα ἀντὶ κομβίων ἔχουν ἕνα λουκέτο, εἶνε οὕτω πῶς κατεσκευασμένα, ὥστε ἐπιτρέπουν μὲν εἰς τὸν Μαῦρον νὰ κάμνῃ κάθε χονδρὴν ἐργασίαν, τὸν ἐμποδίζουν ὅμως νὰ πιάνῃ τὰ διαμάντια, τὰ ὁποῖα θὰ εὕρισκε τυχὸν καὶ θὰ ἤθελε νὰ κλέψῃ. Πολὺ ἀναγκαία ἡ προφύλαξις, διότι, ἀφότου ἔμαθαν τὴν ἀξίαν τῶν ἀδαμάντων, οἱ Μαῦροι τοὺς κλέπτουν φοβερά. Τοὺς κρύπτουν εἰς τὰ κενὰ τοῦ στόματος, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ τοὺς καταπίνουν!

Παράδοξον δένδρον

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὑπάρχει, τὸ παράδοξον αὐτὸ δένδρον τὸ ὀνομάζουν *σκαλόδενδρον*. Ἔχει, ὡς βλέπετε, δύο κορμούς, συμπλεκομένους μεταξύ των διὰ κλώνων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν σκαλοπάτια. Καὶ ὅμως εἶνε ἓν δένδρον,—μία ρίζα,—τὸ ὁποῖον ἄγνωστον πῶς ἔλαβε τὴν περίεργον αὐτὴν διαμόρφωσιν.

Εὑρίσκεται εἰς τὸ δάσος τοῦ Welsford, καὶ εἶνε τὸ μόνον δένδρον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσε *νἀναβῇ* κ' ἕνας κουτσός.

Πρωτότυπον μασκάρευμα.

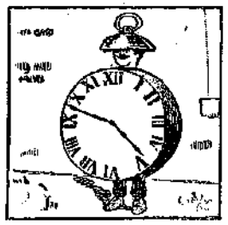

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς κάποιον χορὸν μεταμφιεσμένων, τὸ περασμένον Καρναβάλι, ὁ κύριος Τζώνς, ἕνας νέος τοῦ συρμοῦ, ἐνεφανίσθη μὲ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ μασκάρευμα. Μετεμορφώθη, καθὼς βλέπετε, εἰς...ξυπνητῆρι!

Καθὼς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, ἡ ἰδέα τοῦ ἦλθεν ἐνῷ ἐκύτταζε τὸ ξυπνητῆρι του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφάνη πραγματικῶς ὡς ἕνας κοιλαρᾶς ἀνθρωπάκος μὲ κωδωνοειδὲς καπέλον.

Εἰς τὸν χορὸν τῶν μεταμφιεσμένων, τὸ ζωντανὸν ξυπνητῆρι ἐθαυμάσθη κ' ἐπηνέθη πολύ. Δὲν θὰ ἦτο ἄσχημη ἰδέα νὰ τὸ κάμετε καὶ σεῖς διὰ τὸ ἐρχόμενον Καρναβάλι. Ἡ ἐνδυμασία γίνεται ἀπὸ καρτόνι καὶ ἀσημόχαρτον. Τὰ λοιπὰ ἀφίνονται εἰς τὴν φαντασίαν σας.

Καλὸν ψάρευμα.

Ἡ κυρία Β. Μπάρρετ, ἁλιεύουσα κατ' αὐτὰς εἰς μίαν ἀκτὴν τῆς Καλιφορνίας, συνέλαβε μὲ τὸ ἀγκίστρι της τὸ μεγαλήτερον ψάρι, ποῦ ἔπιασεν ὥς τώρα κυρία.

Εἶνε εἶδος μαύρης πέρκας—ψάρι κοινὸν εἰς τὰς θαλάσσας ἐκείνας, ἀλλὰ σπανιώτατα τόσον μεγάλον,— καὶ ζυγίζει 416 λίτρας. Ἡ κυρία Μπάρρετ ἐφωτογραφήθη μαζὶ μὲ τὴν λείαν της, ἡ δὲ ὑπερηφάνεια τὴν ὁποίαν φαίνεται νὰ ἔχῃ, ὁμολογουμένως δὲν εἶνε ἀδικαιολόγητος.

Καὶ εἰς τὰ δικά σας, μικροί μου ψαράδες καὶ ψαροποῦλαι!

Ἕνα σπίτι...ἀνάποδα.

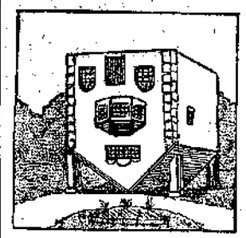

Καὶ αὐτὸ τὸ παράδοξον εἶνε ἀμερικανικόν. Ὁ κύριος Οὐάτσων, ἰδιοκτήτης τῶν περιχώρων τῆς Φιλαδελφείας, κατεσκεύασεν ἕνα σπίτι ἀνάποδον, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐλκύσῃ τόσον τὴν περιέργειαν εἰς τὴν Ἔκθεσιν τῶν Παρισίων τοῦ 1900.

Τὸ σπίτι αὐτό, τοῦ ὁποίου ἡ στέγη εὑρίσκεται εἰς τὸ ἔδαφος, στηρίζεται ἐπὶ τεσσάρων καπνοδόγων, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν στήλας. Μία σκάλα, τοποθετημένη κάτωθεν, ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ σπίτι του...διὰ τῆς στέγης.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ «ἀναποδιὰ» περιορίζεται μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν σχέδιον. Ἀπὸ μέσα τὸ σπίτι ἔχει τὰ δωμάτιά του καὶ τὰ ἐπιπλά του ἴσια ὅπως ὅλα τὰ σπίτια.

Ὀπτικὴ ἀπάτη.

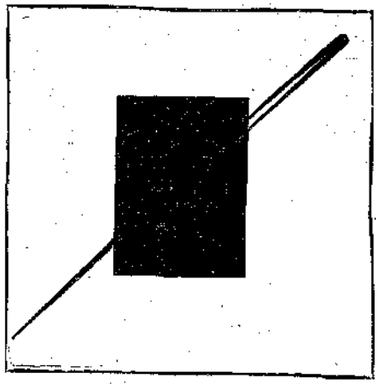

Κυττάξατε προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα. Ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ράβδους, ποία νομίζετε ὅτι προχωρεῖ καὶ διαπερᾷ τὸ ἐν τῷ μέσῳ μαῦρον τετράπλευρον;

Ἐὰν πάρετε ἕνα χάρακα, θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ μαῦρον τετράπλευρον δὲν διαπερᾶται ἀπὸ ἐκείνην ποῦ ἐνομίσατε, ἀλλ' ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἄλλην ποῦ σᾶς φαίνεται ὅτι διακόπτεται κάπου, ὄπισθεν τοῦ τετραπλεύρου.

Εἶνε μία περίεργος ὀπτικὴ ἀπάτη.

Συναρμολόγησις Σταυροῦ.

(Παίγνιον)

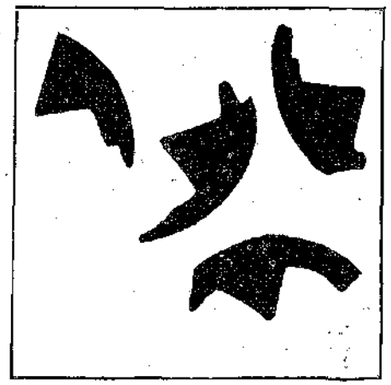

Ἀντιγράψετε αὐτὰ τὰ τέσσαρα τεμάχια, νὰ τὰ περικόψετε διὰ ψαλλίδος, καὶ νὰ τὰ συναρμολογήσετε οὕτως, ὥστε νἀποτελεσθῇ σταυρός. [Ἡ λύσις τοῦ παιγνίου τούτου, ὡς καὶ τοῦ προηγουμένου, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.—Τὰ παίγνια δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς Ἀσκήσεις, ἀλλὰ δημοσιεύονται χάριν ἁπλῆς διασκεδάσεως τῶν ἀναγνωστῶν. Ἑπομένως εἶνε περιττὸν νὰ στέλλετε τὰς λύσεις.]

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΒΟΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ

«Κύριε Ἀζαρία—μ' ἐρωτᾷ μικρὸς φίλος τῆς Διαπλάσεως,—σεῖς ποῦ εἴσθε μάγος καὶ σοφός, εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί πρᾶγμα εἶνε αὐτοὶ οἱ διάττοντες ἀστέρες; Διατί, σᾶς παρακαλῶ, ἄλλοι πίπτουν καὶ ἄλλοι δὲν πίπτουν ποτέ;»

Μικρέ μου φίλε, δὲν εἶμαι οὔτε μάγος οὔτε σοφός. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅμως αὐτὸ ποῦ μ' ἐρωτᾷς, διότι εἶνε ἀπὸ τὰ πράγματα ποῦ τὰ ξεύρω, ὅπως τὰ ξεύρουν ὅλοι ὅσοι ἐδιάβασαν ὀλίγην ἀστρονομίαν.

Τὴν νύκτα, ὅταν δὲν εἶνε σύννεφα, οὔτε δυνατὸν φεγγάρι, τί βλέπομεν εἰς ὅλον τὸν οὐρανόν;

Πλῆθος ἀμέτρητον σημείων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον λαμπρῶν, τὰ ὁποῖα παράγονται ἀπὸ τὴν λάμψιν μακρυνῶν ἄστρων, ὀνομαζομένων *ἀπλανῶν*, διότι δὲν κινοῦνται, δὲν μεταβάλλουν τὴν πρὸς ἄλληλα θέσιν.

Ἀλλὰ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτοὶ οἱ *ἀπλανεῖς*;

Κατὰ τοὺς ἀστρονόμους, δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ τόσοι *ἥλιοι*, ὅπως αὐτὸς ποῦ μᾶς φωτίζει· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἥλιοι αὐτοὶ ἀπέχουν ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων λευγῶν ἀπὸ τὴν γῆν, δὲν εἰμποροῦν νὰ μᾶς στέλλουν, ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀπόστασιν, εἰμὴ μίαν ἀσθενῆ ἀκτῖνα φωτός.

Εἶμαι λοιπὸν βέβαιος, ὅτι ἐρωτῶν με ὡς ἄνω ὁ μικρός μας φίλος, αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας ἐννοεῖ. Ὁσάκις δηλαδὴ βλέπῃ κανὲν ἄστρον νὰ πίπτῃ ἢ νὰ *διάττῃ*, νομίζει ἴσως ὅτι κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀπλανεῖς καταστρέφεται καὶ διασκορπίζει εἰς τὸ διάστημα τὴν ὕλην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖται. Ἀλλ' εἰς τοῦτο πλανᾶται καθολοκληρίαν. Διότι ἂν κατώρθονε κανεὶς νὰ μετρήσῃ ἀκριβῶς ἢ μᾶλλον νὰ κάμῃ ἕνα πιστὸν πίνακα τοῦ ἑνὸς ἄστρου οὐρανοῦ, θὰ ἠμποροῦσε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη θὰ ἔβλεπεν ἀπειρίαν διαττόντων ἀστέρων, οὔτε ἓν τῶν φωτεινῶν σημείων δὲν θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν ποῦ θὰ εἶχε κάμῃ ἢ τὸν πίνακα ποῦ θὰ εἶχε καταστρώσῃ.

Ἂς ἀφίσωμεν λοιπὸν κατὰ μέρος αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας, παρατηροῦντες ὅτι, διὰ νὰ τοὺς ὀνομάσουν ἀπλανεῖς, σημαίνει ὅτι ἠθέλησαν νὰ τοὺς διακρίνουν ἀπὸ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι δὲν κατέχουν πάντοτε τὴν ἰδίαν θέσιν εἰς τὸν οὐρανόν. Διότι ὑπάρχουν καὶ ἀρκετοὶ τοιοῦτοι ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται *πλανῆται*.

***

Οἱ πλανῆται οὗτοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ ἡ Γῆ, ἡ σφαῖρα τὴν ὁποίαν κατοικοῦμεν, στρέφονται ἀκαταπαύστως τριγύρω εἰς τὸν ἥλιον μας, εἰς ἀποστάσεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλας, καὶ μὲ διαφόρους ταχύτητας.

Ἂς προσθέσωμεν, ὅτι διὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν περιφοράν των περὶ τὸ μέγα ἄστρον, πηγὴν δι' αὐτοὺς φωτὸς καὶ θερμότητος, οἱ πλανῆται περιστρέφονται ἐπίσης καὶ περὶ ἑαυτούς, δηλαδὴ περὶ τοὺς ἰδίους των ἄξονας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν διαδοχὴν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τῆς ἐπιφανείας των τὸ βλέπει ἢ δὲν τὸ βλέπει ὁ ἥλιος.

Ἀπὸ τὴν γῆν, τὸν πλανήτην μας, εἰμποροῦμεν εὐκόλως νὰ παρατηροῦμεν τὴν κίνησιν τῶν ἄλλων πλανητῶν, διότι εἶνε ἀρκετὰ μεγάλοι ὥστε νἀντικατοπτρίζουν πρὸς ἡμᾶς, ὡς παμμέγιστοι καθρέπται, τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἱ ὁποῖαι πίπτουν ἐπάνω των.

Ἀλλ' εἰς τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἀμέσως ὑψηλότερα ἀπὸ ἡμᾶς, κυκλοφοροῦν ἐπίσης ἀπειράριθμα οὐράνια σώματα, τὰ ὁποῖα ἡ σχετικὴ μικρότης των μᾶς τὰ κάμνει ἀόρατα. Εἰς τὰ σώματα αὐτὰ ὀφείλονται αἱ μακραὶ φωτειναὶ ἐκεῖναι γραμμαί, αἱ ὁποῖαι διασχίζουν κάπου-κάπου τὸ στερέωμα, ἀπὸ αὐτὰ ἐπίσης προέρχονται καὶ οἱ λίθοι, οἱ ὁποῖοι πίπτουν πολὺ συχνὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται τὸ διπλοῦν αὐτὸ φαινόμενον τῶν *διαττόντων ἀστέρων ἢ βολίδων* καὶ τῶν *ἀερολίθων*.

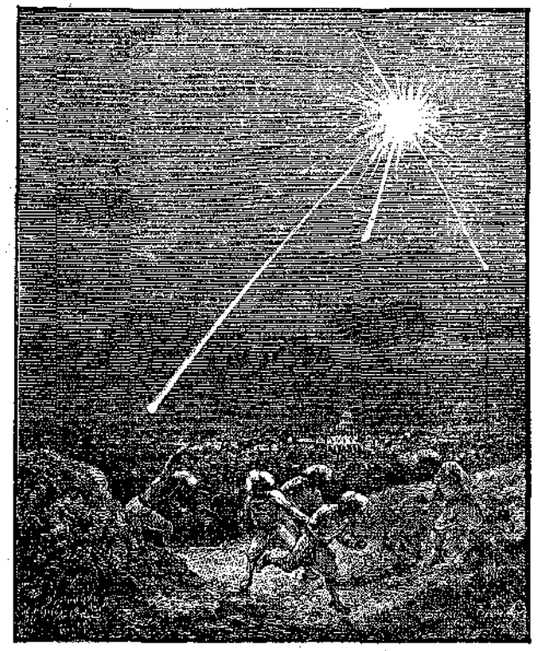

«Ὅσοι ἄνθρωποι εὑρίσκοντο ἔξω τὴν ὥραν ἐκείνην, κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ...» (Σελ. 23, στ. γ.)

***

Ὅταν τὰ σκοτεινὰ αὐτὰ ἄστρα, αἱ βολίδες, σκληρὰ καὶ πετρώδη, τρέχοντα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἀτμόσφαιραν ἡ ὁποία μᾶς περιβάλλει, ἡ μεγάλη θερμότης, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται ἐκ τῆς προστριβῆς, τὰ πυρακτόνει, τἀνάπτει, τὰ κατακαίει. Καὶ τότε μία λαμπρὰ φωτεινὴ γραμμή, ὡς ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀφίνουν οἱ πύραυλοι (ρουκέτες), μᾶς φανερόνει τὴν ὕπαρξίν των καὶ τὴν διέλευσίν των ἄνωθεν τῆς σφαίρας μας.

Ἐνίοτε ἡ ἀνάφλεξις αὐτὴ τἀποσυνθέτει, τὰ κάμνει νὰ ἐκρήγνυνται, νὰ σκάζουν, νὰ θραύωνται εἰς τεμάχια. Τότε καθόλου σπάνιον, συγχρόνως μὲ τὴν λάμψιν ποῦ μᾶς θαμβόνει, νἀκουσθῇ καὶ κρότος ἰσχυρὸς ὡς πυροτεχνήματος, ἡ δὲ φωτεινὴ γραμμὴ νὰ διευθυνθῇ καθέτως πρὸς τὴν Γῆν, εἰς τὴν ὁποίας πίπτει τότε μία μεγάλη, πραγματικῶς «οὐρανοκατέβατη» πέτρα, ὁ λεγόμενος *ἀερόλιθος*.

Τοῦτο συνέβη, παραδείγματος χάριν, ὑπὸ ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, εἰς ἓν χωρίον τῶν Ἰνδιῶν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

«Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην—γράφει μία ἐφημερὶς διηγουμένη τὸ περιστατικόν,—ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐλαφρῶς σκεπασμένος, ὅταν ἔξαφνα ἔλαμψε μία ἀπέραντος ἀστραπή, ἡ ὁποία κατηύγασεν ὁλόκληρον τὸ στερέωμα, μὲ κρότον φοβερὸν ὅμοιον μὲ δυνατὴν κανονιάν. Συγχρόνως ἠκούσθη συριγμὸς κάποιου πράγματος, πίπτοντος ἐν εἴδει πυραύλου λαμπροῦ. Μετ' ὀλίγον, εἰς ἕνα ἀγρόν, ἠκούσθη ὁ κρότος τῆς πτώσεως.

«Ὅσοι ἄνθρωποι εὑρίσκοντο ἔξω τὴν ὥραν ἐκείνην, κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ καὶ ἔτρεξαν εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπου ἔμειναν κλεισμένοι καὶ ἔντρομοι ὅλην τὴν νύκτα. Τὸ πρωὶ μετέβησαν εἰς τὸν ἀγρόν, ὅπου εἶχε πέσῃ τὸ ἄγνωστον πρᾶγμα. Καὶ εὗραν μίαν μαύρην πέτραν, ἀκόμη ζεστήν. Ἦτο ἕνας ὀγκώδης ἀερόλιθος».

Αἱ πτώσεις τῶν βολίδων δὲν προξενοῦν πάντοτε τόσην συγκίνησιν· ἐνίοτε μάλιστα παρέρχονται ἀπαρατήρητοι. Ἐν

τούτοις ὅμως κίνδυνον τόσον συγχνά, ὥστε εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ Φυσιογραφικὰ Μουσεῖα ὑπάρχουν καὶ συλλογαὶ ἀερολίθων.

Θ. Α.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΨΩΜΟ

Στὴν ἀπάνω χώρα,
Πᾶνε χρόνια τώρα,
Μιὰ φτωχοῦλα χήρα
Κι' ὅμως καλομοῖρα,
Ἔστειλε στὸ μῦλο
Τὴν καλή της κόρη,
Ὅπου τὴν ἐθώρει
Μὲ λαχτάρα τόση,
Γιὰ ν' ἀλέσῃ στάρι
Σὰν μαργαριτάρι,
Τὸ χριστόψωμά της νὰ ζυμώσῃ.

Νύχτα ἦταν ἀκόμη
Καὶ σκοτάδ' οἱ δρόμοι
Ποὺ φθασ' ἡ καϊμένη
Διπλοφορτωμένη
Στὸν παληὸ τὸ μῦλο
Κι' ἄνοιξε τὴ θύρα,
Κ' ἔννοιωσε μιὰ πύρα
Σὰν σὲ φούρνου στόμα,
Κ' εἶδε φλόγες τόσες
Σὰν μεγάλες γλῶσσες
Κ' εἶδε καλλικάντζαρους ἀκόμα.

Καὶ χεροπιασμένοι
Σὰν δαιμονισμένοι
Χόρευαν ἐκεῖνοι
Γύρω στὸ κοφίνι
Ποὺχαν μέσ' στὴ μέση,
Καὶ ψηλὰ πηδοῦσαν
Κι' ὅλο τραγουδοῦσαν
Ἄγριο τραγοῦδι,
Κ' εἶχαν στὴ θωριά τους
Στὰ γυμνὰ μηριά τους
Ἀγκαθένιο χνοῦδι.

Ἔστρεψαν, τὴν εἶδαν
Κατατρομαγμένη,
Καὶ σὰν μαγεμμένοι
Ἀπ' τὴν ὠμορφιά της
Ἔτρεξαν κοντά της
Ποιὸς θἄχῃ τὴ χάρι
Νὰ τὴν πρωτοπάρῃ·
Καὶ τὴν τριγυρίζαν
Μὲ χαρὲς ἐκεῖνοι
Κι' ὅλοι τῆς χαρίζαν
Μέσ' ἀπ' τὸ κοφίνι
Δῶρα καὶ φλουριὰ
Μὲ χρυσῆ θωριά.

Κ' εἶπε τότε ἡ κόρη:
—Εἶμ' ἐγὼ δική σας
Καὶ θἄρθῶ μαζί σας,
Μὰ παρακαλῶ σας
Καὶ γιὰ τὸ καλό σας,
Λίγο στάρι πρῶτα
Μιὰ στιγμῆ νἀλέσω
Τὸ σακκὶ νὰ δέσω,
Καὶ δική σας θἆμαι
Κι' ὅπου θέτε πᾶμε.

Ἄλεσε τὸ στάρι
Κ' οἱ καλλικαντζάροι
Ἔτρεξαν καὶ πάλι
Μὲ χαρὰ μεγάλη.
Κ' εἶπε τότε ἡ κόρη:
—Εἶμ' ἐγὼ δική σας,
Καὶ θἄρθῶ μαζί σας,
Μὰ παρακαλῶ σας
Καὶ γιὰ τὸ καλό σας
Πρῶτα νὰ ζυμώσω
Τόσο κι' ἄλλο τόσο
Ἕνα καρβελάκι,
Καὶ δική σας θἆμαι
Κι' ὅπου θέτε πᾶμε.

Τὸ χριστόψωμό της
Πιάνει καὶ ζυμώνει
Καὶ τ' ἀποσταυρώνει
Μὲ τὴ θεία χάρι,
Κ' οἱ καλλικαντζάροι
Ποῦ κοντά της ἦσαν,
Μόλις τ' ἀντικρῦσαν
Ὅπου φύγῃ-φύγῃ!
Ποιὸς τὴν πόρτ' ἀνοίγει,
Ποιὸς δρμᾶ στὸ δρόμο
Μὲ φωνὲς καὶ τρόμο.

Μόνη μένει ἐκείνη,
Κάνει τὸ σταυρό της,
Παίρνει τὸ κοφίνι,
Μὲ τὸ θησαυρό της
Μὲ φλουριὰ γεμάτο,
Κατεβαίνει κάτω
Καὶ στὸ δρόμο ψάλλει
Μὲ χαρὰ μεγάλη
Τὸ «Χριστὸς γεννᾶται».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΜΑΓΕΜΕΝΟΣ ΚΗΠΟΣ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τὸν παληό, πολὺ παληὸ καιρό, ἦταν ἕνας νοικοκύρης ποὺ τὸν ἔλεγαν Λουκᾶ, καὶ ἡ γυναῖκά του ἡ κυρὰ-Τρισεύγενη. Μιὰ μέρα, ἐκάθησαν στὸ τραπέζι νὰ δειπνήσουν. Ἀπὸ τὸ τσουκάλι ποὺ ἄχνιζεν, ἔβγαινε μιὰ ὡραία μυρωδιὰ χορτόσουπας. Ἡ κουζίνα τους ἦταν μεγάλη. Στοὺς τοίχους ἦταν κρεμασμένες ὡραῖες κατσαρόλες ἀπὸ γυαλισμένο χάλκωμα. Τὰ ντουλάπια τους ἦταν γεμάτα. Παντοῦ αἰσθανόσουν τὸν πλοῦτο καὶ τὴν καλοπέρασι.

— Καλέ μου ἀφέντη! καλή μου κυρά! ἐστέναξε μιὰ βραχνὴ γεροντίστικη φωνή.

Ἡ πόρτα τοῦ δρόμου ἦταν ἀνοικτή. Εἶδαν νὰ στέκεται στὸ κατώφλι, ἀκκουμπισμένη στὸ ραβδί της, μιὰ γρηούλα κοντή, σκυφτή, ζαρωμένη, κουρελιάρα, τρεμουλιαστή, ποὺ σοῦ ἔκανε λύπησι.

Ἡ Τρισεύγενη ὅμως μὲ σκληρότητα τῆς εἶπε:

— Τράβα τὸ δρόμο σου, καλή μου γρηά, καὶ μεῖς δὲν ἔχουμε τίποτα γιὰ ζητιάνους.

Ἡ γρηὰ παρακάλεσε ταπεινά:

— Λίγη σουπίτσα, ἂν σᾶς περισσεύῃ. Ἔχω νὰ φάω δυὸ μέρες.

Τώρα τῆς ἐφώναξεν ὁ Λουκᾶς:

— Ἄμε στὸ καλό, μάννα! Μὴ μᾶς σκοτίζῃς!

Ἡ γρηὰ ἐσήκωσε τὸ σκυφτό της σῶμα καὶ μὲ τὸ ραβδί της ἔκαμεν ἕνα παράξενο σημάδι στὸν ἀέρα, ἔπειτα ἄρχισε νὰ γελᾷ, μ' ἕνα γέλιο ἀλλόκοτο.

—Ἄμε στὸ διάολο, παληόγρηα! ἐφώναξεν ὁ Λουκᾶς θυμωμένος, ξεκουμπίσου!

Κούτσα-κούτσα, ἡ γρηούλα ἔφυγε τώρα, γελῶντας ὁλονέν.

Ἡ σούπα εἶχε κρυώσῃ. Ὁ Λουκᾶς καὶ ἡ Τρισεύγενη τὴν εὕρισκαν τώρα σὰν ἄνοστη... ἔπειτα καὶ τὰ παράξενα καμώματα τῆς γρηᾶς τοὺς εἶχαν ἀνησυχήσῃ...

— Δὲν πᾶς νὰ κόψῃς κανένα μαρούλι νὰ τελειώσουμε τὸ δεῖπνο μας; εἶπε στὴ γυναῖκα του ὁ Λουκᾶς.

Ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι ἦταν ἕνας μεγάλος κῆπος, γεμάτος λαχανικὰ καὶ φροῦτα. Ἐκεῖ τὸ ἀντρόγυνο εὕρισκε ὅ,τι τοῦ ἐχρειάζετο γιὰ νὰ τρώγῃ· τὸ περιπλέον τὸ πωλοῦσαν κ' ἐμάζευαν ἕνα σωρὸ λεπτά.

Ἡ Τρισεύγενη βγῆκε στὸν κῆπον, κ' ἐζύγωσε ἕνα μεγάλο ὡραῖο μαρούλι. Μὰ ἐκεῖ ποῦ ἔσκυβε νὰ τὸ ξεριζώσῃ—ὦ θαῦμα!—τὸ μαροῦλι ξεριζώθηκε μόνο του, τὴν ἐκτύπησε στὰ μοῦτρα σὰν μπάτσος, καὶ πέταξε μακρυά. Μαζὶ μὲ τὸ μαροῦλι, ὅλα τὰ λαχανικὰ καὶ ὅλα τὰ φροῦτα βγῆκαν ἀπὸ τὸ χῶμα, ξεκόλλησαν ἀπὸ τὰ δένδρα, κ' ἐπέταξαν, ἔφυγαν σὰν πουλιά!

«Μπάτσος ἀπὸ δῶ, σφάλιαρος ἀπὸ κεῖ...» (Σελ. 24, στ. γ'.)

— Λουκᾶ! Λουκᾶ! ξεφωνίζει ἡ Τρισεύγενη κατατρομαγμένη.

Τρέχει ὁ Λουκᾶς στὸν κῆπο, καὶ περικυκλόνεται στὴ στιγμὴ ἀπὸ λαχανικὰ καὶ φροῦτα στὸν ἀέρα. Μπάτσος ἀπὸ δῶ, σφάλιαρος ἀπὸ κεῖ, γροθιὰ ἀπὸ 'μπρός, κλωτσιὰ ἀπὸ πίσω! Σὰν νὰ ἦταν χέρια καὶ πόδια, τὸν ἐκτυποῦσαν ὁλόγυρα οἱ μάπες, οἱ πατάτες, τὰ καρότα, οἱ ἀγκινάρες, τὰ λεμόνια, τὰ πεπόνια, τὰ βερύκοκα, τὰ δαμάσκηνα. Δὲν τὸ ματαεῖδε κανεὶς ποτέ του τέτοιο κακό!

Τρομαγμένοι, τυφλωμένοι, ματωμένοι, ὁ Λουκᾶς καὶ ἡ Τρισεύγενη δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν.

Τελοσπάντων τὸ μαρτύριό τους ἐτελείωσε, φροῦτα καὶ λαχανικὰ πέταξαν, χάθηκαν ὅλα, καὶ οἱ δυὸ δυστυχισμένοι ἔμειναν μόνοι στὸν ρημαγμαμένο τους κῆπο.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα σπιτάκι μ' ἕνα μικρούλη κῆπο κατάξερο, ὅπου δὲν ἐφύτρονε οὔτε ραδίκι. Πτωχότατο ἀντρόγυνο τὸ κατοικοῦσε. Ποτὲ ὅμως δὲν παρεπονεῖτο γιὰ τὴν φτώχεια του. Ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι, ἥσυχοι καὶ ὑπομονητικοί. Γιάννης ὁ ἄντρας, Γιαννούλα ἡ γυναῖκά του.

Τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα, ἐκάθησαν καὶ αὐτοὶ νὰ δειπνήσουν μὲ λίγο ξερὸ ψωμὶ καὶ μὲ ἄφθονο κρύο νερό. Οὔτε φωτιὰ στὸ τζάκι, οὔτε τσουκάλι στὴ φωτιά...

Νὰ καὶ ἡ γρηούλα, ἡ διωγμένη ἀπὸ τὸ πλούσιο σπίτι. Σταματᾷ κ' ἐδῶ σκυφτή, ἀκουμπᾷ στὸ ραβδί της κι' ἀρχίζει τὸ ἴδιο πάλι μυρολόγι:

— Καλέ μου ἀφέντη, καλή μου κυρά! Λιγάκι σουπίτσα, ἂν σᾶς περισσεύῃ. Ἔχω νὰ φάω δυὸ μέρες.

Ὁ Γιάννης τῆς ἀποκρίθηκε μελαγχολικός: — Καὶ ποῦ νὰ τὴ βροῦμε τὴ σούπα, καψόγρηα!

Ἡ Γιαννούλα ὅμως ἐπρόσθεσε: — Δὲν ἔχουμε παρ' αὐτὸ τὸ λίγο ψωμί. Ἐσὺ πεινᾷς πιὸ πολὺ ἀπὸ μᾶς. Πάρ' το!

Ὁ Γιάννης ἐγέλασε καὶ εἶπε:

— Δὲν πειράζει! Αὔριο θἄχωμε περισσότερη ὄρεξι!..

Ἡ ζητιάνα πῆρε τὸ ψωμί, καὶ πρὶν νὰ φύγῃ, εὐχαρίστησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια: — Εἴσθε καλοὶ ἄνθρωποι, πονόψυχοι. Μὰ ἔννοια σας, γιατὶ κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀχάριστη!..

Καὶ μὲ τὸ ραβδί της ἔκαμε στὸν ἀέρα ἕνα σημάδι παράξενο, κ' ἔφυγε.

Ὁ Γιάννης εἶπε στὴ Γιαννούλα:

— Πᾶμε λιγάκι στὸ κῆπο;

Βγῆκαν, καὶ τί νὰ ἰδοῦν! Στὸν ξερὸ τὸν κῆπο, ὦ θαῦμα! φροῦτα καὶ λαχανικὰ εἶχαν φυτρώσῃ μοναχά τους! Καρότα, πατάτες, μαρούλια, μάπες, ἀγκινάρες, πεπόνια, ἦταν ἀραδιασμένα στὴ γῆ μὲ τάξι καὶ μὲ φροντίδα, σὰν νὰ τὰ περιποιοῦνταν δέκα κηπουροί· λεμονιὲς δὲ καὶ δαμασκηνιὲς καὶ βερυκοκιὲς ἦταν φορτωμένες ἀπὸ καρπό.

Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Γιαννούλα δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πιστέψουν τὰ μάτια τους. Ἀλήθεια ἦταν αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν ἢ ὄνειρο; Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά!.. Κ' ἔκαναν τὸ σταυρό τους, γελαστοὶ καὶ δακρυσμένοι.

Καὶ νὰ σου, ἔρχονται οἱ γειτόνοι τους, ὁ Λουκᾶς καὶ ἡ Τρισεύγενη, κλαμένοι, ἀνάμαλλοι, πρισμένοι, 'ματωμένοι, ἐλεεινοί.

— Καλὲ τί εἶνε;.. τί πάθατε σεῖς;..

— Δὲν τὰ μάθατε;.. Παράξενο πρᾶμμα! θάμμα ἀπίστευτο!.. Ὅλα μας τὰ λαχανικά, ὅλα μας τὰ φροῦτα πέταξαν καὶ πᾶνε σὰν πουλιά!

«Δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πιστέψουν τὰ μάτια τους...» (Σελίς 25, στ. 6'.)

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Λουκᾶς. Ἔξαφνα ὅμως ἡ Τρισεύγενη ἐφώναξε:

— Καλὲ νὰ τα!.. Αὐτὰ εἶνε! τὰ γνωρίζω!..

— Μπᾶ! μπᾶ! ἔκαμε καὶ ὁ Λουκᾶς μὲ ὁλάνοικτο στόμα, γιατὶ κι' αὐτὸς ἐγνώρισε 'κεῖ τὰ λαχανικά του.

Ἔπειτα ὅμως, μετανοημένος εἶπε:

— Βλέπεις γυναῖκα; τώρα ἐννοῶ! Ἡ ζητιάνα ἦταν Νεράϊδα καὶ θέλησε νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, γιατὶ τὴ διώξαμε σκληρά. Καλὰ ἔκαμε! Μᾶς ἄξιζε!

— Ἐμᾶς λοιπὸν θέλησε νὰ μᾶς ἀνταμείψῃ, γιατὶ τῆς δώσαμε λίγο ψωμί; ρώτησε ἡ Γιαννούλα.

— Καὶ θέλει ρώτημα; ἀποκρίθηκε ὁ Λουκᾶς. Ἔτσι εἶνε!

Ὅ,τι κάνει μιὰ Νεράϊδα, καλὰ καμωμένο! Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γιάννης καὶ ἡ Γιαννούλα ἦταν πολὺ καλοί, ἐμοιράσθηκαν τὴν ἐσοδεία μὲ τοὺς πτωχοὺς τώρα γειτόνους των. Αὐτοί, μετανοημένοι γιὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν φιλαργυρία τους, εἶδαν τὸν ἄλλο χρόνο τὸν κῆπό τους νὰ γεμίσῃ πάλι λαχανικὰ καὶ φροῦτα. Ἀπὸ τοῦτο ἐκατάλαβαν ὅτι ἡ Νεράϊδα τοὺς εἶχε συχωρέσῃ. Καὶ ἐκάθησαν ἐκεῖνοι καλὰ κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

Ο ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ

ΔΩΡΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

[Τὰ κατωτέρω βιβλία, μοναδικὰ ὡς δῶρα τοῦ Ν. Ἔτους, πρὸ πάντων τὰ χρυσόδετα, εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου:]

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24*, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1908)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *3* ταχυδρομικῶς *3,50*.
Χρυσόδ. φρ. *6* ταχυδρομικ. *6,50*.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *7*. Χρυσόδετ. φρ. *10*.

Τόμοι 4: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 1908 καὶ 1909, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *8*. Χρυσόδετ. φρ. *10*.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, διδαδόμενα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) *φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.*

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόσας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρεσοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτζίδου, φρ. 0,60.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἐπῆρα τὴ μικρή μου τὴ βαρκοῦλα καὶ τράβηξα μακρυὰ γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴ μελαγχολία μου.

Ἡ θάλασσ' ἁπλωνότανε ὅλη ζαφυρένια, ἀτάραχη, θαρρεῖς σὲ προσκαλοῦσε, σὲ τραβοῦσε. Σιγανό, μισόβουστο τραγουδάκι ἄφινε τάπαλό τὸ κυματάκι, σπάζοντας στὰ πλάγια τῆς βαρκούλας μου, κι' ἤτανε σὰν γλυκὸ νανούρισμα ποῦ κοίμιζε τὴ λύπη μου.

Και τῆς ψυχούλας μου οἱ πόνοι ἀποκοιμήθηκαν καὶ γέλασαν τὰ λυπημένα χείλη μου.

Ἐγύρισα. Περνῶντας ἀπὸ μικρὸ σπιτάκι, ἄκουσα φωνὲς καὶ κλάμματα, καὶ σταθήκα. Γυναῖκα νέα καὶ παιδάκια ἀγγελικὰ ἔκλαιγαν σπαραχτικὰ ἕνα χαμὶ ἀδικο.

Εἶδησι εἶχε ἔλθη πῶς τὸ καράβι τοῦ ἀνδρός της πνίγηκε μακρυά...

Στὰ μάτια μου ποῦ εἶχε πεσὰ ἁπλωθῆ ἡ γαλήνη, ἀνέβαιναν δυὸ δάκρυα κι' ἕνα παράπονο βουδὸ στὰ χείλη μου.

Ἐτράβηξα τὸ δρόμο μου ἀργὰ-ἀργά...

Κι' ἡ θάλασσα γελοῦσ' ἀκόμα...

Δούκισσα τῶν Σαλώνων

Ο ΨΕΥΤΗΣ

Μάρκος, ὁ σιδηροεργός, θὰ ἔκαμνε δι' ὑποθέσεις του μερικὰ ταξείδια· ἐνεπιστεύθη λοιπὸν εἰς τὸν Φῶτον, τὸν φίλον του, ὀλίγες ὀκάδες σιδήρου.

— Φίλε μου, ἠρώτησε τὸν Φῶτον, μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ὁ Μάρκος· ποῦ εἶνε τὰ σίδερα ποῦ σοῦ εἶχα δώσει νὰ φυλάξῃς ;

— Οἱ ποντικοὶ τὰ ἔφαγαν.

— Οἱ ποντικοὶ τρῶν σίδερα ; πῶς μπορεῖ !! τοῦ εἶπε'

Κ' ἐκεῖ ποῦ ἔφευγε, εἶδε στὴν αὐλὴ τὸν Πᾶνο, τὸ μικρὸ παιδὶ τοῦ Φώτου, τὸν πῆρε κρυφὰ καὶ τὸν ἐφύλαξε σπίτι του.

Ὅταν ἐγύρισε στοῦ Φώτου, τὸν ηὗρε ἀνήσυχο.

— Τί ἔχεις ; τὸν ἠρώτησε.

— Τὸ γυιό μου γυρεύω, πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἤταν ἐδῶ.

— Τώρα εἶδα ἕνα κόρακα κι' ἐσήκονε ἕνα παιδί· θὰ ἤταν βέβαια ὁ γυιός σου.

— Εἶδες, λέει, ἕνα κόρακα κ' ἐσήκονε παιδί ; μὰ γίνεται ποτὲ αὐτό ;

— Ἐ ! ; Τόπος ποῦ ἔχει ποντικοὺς τὸ σίδερο νὰ τρῶνε, ἔχει καὶ κόρακα ποῦ καὶ παιδὶ σηκόνει !..

(Παράφρασις) *Γλυκεῖα Ἐλπίς*

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΕΝΤΡΟΠΗ

Αἱ συμμαθήτριαι μιᾶς νέας χωρικῆς τὴν ἐκοροΐδευαν διαρκῶς διὰ τὰ κόκκινα χέρια της.

— Μπᾶ ! βλέπω πῶς ἐργάζεσαι, ἔλεγεν ἡ μία.

— Ἀ ! ἐγὼ θὰ ἐντρεπόμουν νὰ ἐργασθῶ, ἐπρόσθετεν ἡ ἄλλη.

Ἐπιτέλους μίαν ἡμέραν ἡ χωρικὴ τὰς ἐρωτᾷ καὶ ταῖς λέγει:

— Μὰ ἀλήθεια, δὲν ἠξεύρετε νὰ μαγειρεύετε ;

— Ὤ ! ὄχι.

— Νὰ πλένετε, νὰ σιδερώνετε ;

— Ὄχι ! ὄχι ! ἐρώνταξαν ὁμοῦ αἱ νεάνιδες, αὐτὰ τὰ κάμνουν οἱ ὑπηρέται.

— Εἰξεύρετε τουλάχιστον νὰ ράπτετε ;

— Οὔτε αὐτό.

— Ἀ ! ἐγὼ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ ἐντρεπόμουν. Εἴσθε πλούσιαι, ἀλλὰ τί : Εἠμπορεῖτε νὰ καυχᾶσθε ὅσον θέλετε διὰ τὰς περιουσίας τῶν γονέων σας, ἀλλ' ἐγὼ φέρω πάντοτε μαζί μου τὴν ἰδικήν μου, διότι γνωρίζω νὰ μαγειρεύω, νὰ ράπτω, νὰ πλύνω, νὰ τρίβω τὰ σκεύη, νὰ ζυμόνω, νὰ κατασκευάζω τὸ βούτυρον, νὰ σιδηρόνω, νὰ ἀλμέγω. Εἶμαι ὑπερήφανη δι' ὅ,τι γνωρίζω καὶ δὲν θὰ μοῦ ἤρχετο ποτὲ εἰς τὸν νοῦν νὰ καυχηθῶ δι' ὅ,τι δὲν γνωρίζω !

('Εκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Βάρκα τοῦ Κανάρη*

ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ὁ Ἥλιος βγαίνει στὴν ἀνατολή,
Τὰ σύννεφα γεμίζουνε τὴ δύσι,
Ρίχνει ὁ νοτιᾶς βροχὴ πολλή,
Παγώνει ὁ βοριᾶς τὴν ἔρμη φύσι.

Τάστροπελέκι πέφτει καὶ χτυπᾷ
Ἡ ἀστραπὴ ς ὅλο τὸν κόσμο λάμπει·
Φέγγουν τὴν νύχτα τἀστρα χαρουπὰ,
Μὲ τὸ χαλάζι δέρνονται οἱ κόμποι.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΗΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἡμέραν τινὰ ὁ εὐνοούμενος ἑνὸς σουλτάνου ἔρριψε μίαν πέτραν ἐναντίον ἑνὸς πτωχοῦ Δερβίση, ἅστις τοῦ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην. Ὁ Δερβίσης δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τίποτε, ἀλλ' ἐσήκωσε τὴν πέτραν καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπη του, ἐλπίζων ὅτι γρήγορα ἠ ἀργὰ θὰ τοῦ ἐχρησίμευε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡμέρας τινὰς κατόπιν ἤκουσε μέγαν θόρυβον εἰς τὴν ὁδόν, καὶ ἐπλησίασε διὰ νὰ μάθῃ τί συνέβαινε. Κάποιος τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ εὐνοούμενος εἶχεν ὑποπέσῃ εἰς δυσμένειαν, καὶ ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ σουλτάνου ὡδηγεῖτο διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως δεμένος ἐπὶ καμήλου καὶ ὑβριζόμενος παρὰ τοῦ λαοῦ. Πράγματα ὁ Δερβίσης ἔβγαλε τὴν πέτραν ἀπὸ τὴν τσέπην του, ὄχι πλέον διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ρίψῃ μακρὰν του καὶ γ' ἀνακράξῃ :

«Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἐκδίκησις οὐδέποτε εἶνε συγχωρημένη· διότι, ἐὰν ὁ ἐχθρός μας εἶνε ἰσχυρός, εἶνε ἀσυνείδητος καὶ ἀφροσύνη· ἐὰν τοὐναντίον εἶνε δυστυχής, εἶνε ἀνανδρεία καὶ σκληρότης.

('Εκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Γλυκειὰ Πατρίδα*

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΗΣ ΑΡΚΤΟΥ

Δύο νεαροὶ κυνηγοί, ἀκούσαντες νὰ ὁμιλοῦν περὶ μιᾶς ἄρκτου, τὴν ὁποίαν εἶδαν οἱ χωρικοὶ ἐντὸς δάσους κειμένου πλησίον τοῦ χωρίου των, ἐξῆλθον πρὸς καταδίωξίν της. Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἡ ἄρκτος, καὶ ἤρχισαν νὰ φιλονεικοῦν περὶ τῆς πωλήσεως τοῦ δέρματός της.

Ἔξαφνα ἤκουσαν τὴν ἄρκτον νὰ φωνάζῃ, καὶ μετ' ὀλίγον εἶδαν ὅτι τὸ θηρίον ἐπλησίαζεν. Οἱ δύο κυνηγοί, φοβηθέντες εἰς τὸ φοβερὸν τοῦτο θέαμα, ἔχασαν τὸ θάρρος των. Ὁ ἕνας ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ τουφέκι του καὶ ἀνερριχήθη ταχύτατα εἰς ἓν δένδρον, ὁ δὲ ἄλλος ἐξηπλώθη κατὰ γῆς, προσποιούμενος τὸν πεθαμένον.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγης ὥρας ἔφθασεν ἡ ἄρκτος, καὶ βλέπουσα τὸν ἐξαπλωμένον κυνηγόν, τὸν ἐπλησίασε. «Τοῦτο εἶνε πτῶμα» ἐσκέφθη, καὶ ἐξηκολούθησε πλανωμένη ἀνὰ τὸ δάσος.

Ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου εὑρισκόμενος σύντροφός του παρηκολούθει μετ' ἐκπλήξεως τὴν σκηνήν, καὶ ὅταν ἔφυγε πλέον ἡ ἄρκτος, κατεβᾶς ἀπὸ τὸ δένδρον, ἐπλησίασε τὸν φίλον του καὶ λίαν περιέργως τὸν ἠρώτησε : «Τί σοῦ εἶπεν ἡ ἀρκούδα στὸ αὐτί ;— Μοῦ εἶπεν, ἀπεκρίθη ὁ δεύτερος, ὅτι *δὲν πρέπει ν' πουλᾷς τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας, πρὶν τὴν σκοτώσῃς !*»

('Εκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, ταξειδεύων ἀνὰ τὴν γερμανόγλωσσον Ἑλβετίαν, εἰσῆλθεν ἡμέραν τινὰ εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐζήτησε νὰ γευματίσῃ. Μετεχειρίσθη τὰ ὀλίγιστα γερμανικὰ τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε, διὰ νὰ τὸν ἐννοήσουν, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν φαγητῶν ποῦ ἐζήτησεν ὑπῆρχε καὶ ἓν, τὸ ὁποῖον ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τοῦ σερβίρουν, ἐλλείψει ἐπαρκοῦς συνεννοήσεως.

Ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα ἦτο πολυμήχανον, ἐζήτησε μολυβδίδα καὶ χάρτην, καὶ ἐχνογράφησε τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιθυμούμενον.

Μετ' ὀλίγον εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν πανδοχέα καὶ κρατοῦντα θριαμβευτικῶς ὁλάνοικτην ὀμβρέλλαν.

Ὁ Δουμᾶς εἶχε ζητήσει μανιτάρια !

Σημαιοφόρος Ἔλλην

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἀγγελικὴ σηκόνει τὴν μικρὰν ἀδελφήν της Ὀλυμπιάδα καὶ κατόπιν γυρίζει στὴ μητέρα της καὶ τῆς λέγει :

— Μαμμά, σηκωσέ με !

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς σηκώσω καὶ τὲς δυὸ ! λέγει ἡ μαμμά.

Καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἔκπληκτη :

— Μὰ τί λές, μαμμά ! Ἐγὼ θὰ σηκόνω τὴν Ὀλυμπιάδα καὶ σὺ ἐμένα· ἔτσι δὲ θἄχῃς ὅλο τὸ βάρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλάφου τῆς Αἰγύπτου

***

— Μαμμά, μέσα εἶσαι ;

— Γιατί ;

— Τίποτα.

— Πῶς τίποτα ; ἐσὺ δὲ μ' ἐφώναξες ;

— Νόμισα πῶς δὲν ἦσαν μέσα γιὰ νἄλθω νὰ φάω τὸ γλυκό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Σημαιοφόρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

ΚΑΛΑ Χριστούγεννα, ἀγαπητά μου παιδιά. Σᾶς εὐχόμαι νὰ ἑορτάσετε μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τὴν κοσμοσωτήριον μεγάλην ἡμέραν.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, *Κυματίζουσα Κυανόλευκος*. Ναί, τὸ ὄνειρον ὅλων σας πρέπει νὰ εἶνε «τὸ πῶς νὰ γίνῃ ἡ Διάπλασις ἓν τῶν πλέον ζηλευτῶν περιοδικῶν», καὶ δι' αὐτὸ ὅλοι νὰ ἐργάζεσθε καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ ἐγγράψετε νέους συνδρομητάς.

Ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*, ἡ ὁποία εἶνε συνδρομήτριά μου ἐννέα ὁλόκληρα χρόνια, ἀναπολεῖ μὲ συγκίνησιν τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὡς βραβεῖον τῆς ἐπιμελείας της τὸ πρῶτόν μου φυλλάδιον. «Ἔκτοτε—μοῦ γράφει—ὅλα ἀλλάξαν καὶ μόνον ἡ καρδιά μου ἔμεινεν ἡ ἴδια· καὶ ἂν νέκι ἀγάπαι προσετέθησαν, καμμιὰ δὲν μπόρεσε νὰ σβύσῃ τὴν ἀγάπην μου διὰ σέ, ἡ ὁποία μὲ καθωδήγησες παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον τοῦ καλοῦ !» Πόσον μὲ συγκινοῦν αὐτὰ τὰ λόγια!

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, *Πρόμαχε τῆς Ἰδέας*. Κ' ἐγὼ ἤμουν βεβαία ὅτι δὲν μὲ εἶχες λησμονήσει, καὶ ἂς ἔκαμες τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς. Ναί, ἡ πένθιμος ὄψις τῆς ἐπιστολῆς σου σὲ δικαιολογεῖ διὰ τὴν ἀρχοποριαν.

Ὑπερασπιστὰ τοῦ Ἔθνους, καλὰ κάμνεις ποῦ δὲν ἀλλάζεις τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι εἶνε πολὺ ὡραῖον. Διὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ τὸ παλαιόν, φαίνεται ὅτι μὲ αὐτὸ εἶχες ὑπογράψῃ τὴν ἐπιστολήν σου ἐκείνην. Ἐγὼ πάντοτε ἀπαντῶ μὲ τὸ ψευδώνυμον ποῦ βλέπω.

Αἰγόκλημα, σοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία ποῦ ἐζήτησες. Φαντάζομαι τί ὡραῖα ποῦ θὰ ἐπεράσατε εἰς αὐτὰ τὰ βαπτίσια, ἀφοῦ μάλιστα ἐπαίξατε καὶ τὴν κωμῳδίαν «Τὸ φόρεμα τῆς Κυρίας». Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ἐξόριστε Βασιλῆᾶ, σοῦ ἔστειλα τὰ βραβεῖα σου. Θερμὰ συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς σεβαστῆς σου μάμμης, καθὼς καὶ εἰς τὴν μητέρα σου, τὴν παλαιάν μου συνδρομήτριαν.

Τὰ Εὔσημα, *Ἐλπὶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, δὲν σημειόνονται ἔτσι. Πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς πότε τὰ ἔλαβες, διὰ τί πρᾶγμα, καὶ ὑπὸ ποῖον ψευδώνυμον. Περιμένω ἄλλην Σημείωσιν, διὰ νὰ μὴ μείνῃς ἔξω.

Νομίζω ὅτι τὸ *Ἀγριολούλουδο* ἐδιάλεξε τὸ καλλίτερον δῶρον διὰ τὴν πρωτοχρονιάν : εἶπε στὴ μαμμὰ νὰ τῆς ἀγοράσῃ τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1905 χρυσόδετον. Θὰ ἴδῃτε ! Διατὶ ὄχι κανένα νεώτερον ; — Διότι αὐτοὺς τὸ *Ἀγριολούλουδο* τοὺς ἔχει. Ἀμβέβαια !

Σκλαβωμένε Μεσολογγίτη, κ' ἐγὼ χαίρω ποῦ ἀπέκτησα ἕνα τόσο καλὸν φίλον. Διὰ τὸν χάρτην τῶν Λύσεων καὶ δι' ὅλα τὰ ἄλλα, σὲ πληροφορεῖ ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν ὁποῖον εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ

Φωτογραφίας των διὰ τὸ Σύμπλεγμα τῶν Βραβευθέντων, εἰς τὸν 9ον Διαγωνισμὸν Ἐσπαθώματος μοῦ ἔστειλαν καὶ οἱ ἑξῆς : *Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους*, διὰ τὸν Σύλλογον «Πρόνοια», *Ἡλιακὴ Ἀκτίς*, *Ἀθανάσιος Διάκος*, *Ταπεινὸς Κύριος*, *Στραταηλάτης τῆς Ἀσίας*, *Ἀριδολούριδο*, *Λέων τῆς Ἐρήμου*, *Ἀθηνᾶ Καραβέλλα*, καὶ *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* διὰ τὸν Σύλλογον «Ἀγών».

Ἐλπίζω ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ ἐκ τῶν λαβόντων Α' καὶ Β' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον θὰ σπεύσουν νὰ μοῦ στείλουν τὴν φωτογραφίαν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας — 31 Δεκεμβρίου — διότι τὸ σύμπλεγμα θὰ δημοσιευθῇ εἰς ἓν τῶν φύλλων τοῦ Ἰανουαρίου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἐγκρίνονται : ἐκτὸς τῶν σήμερον δημοσιευομένων, διὰ τὰ ὁποῖα εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω, α' Ἡ Ζωή», τοῦ *Ταπεινοῦ Κυρίου*· «Τραγουδάκια τῆς Ξενιτειᾶς» τῆς *Δουκίσσης τῶν Σαλώνων*· «Ἀνέκδοτον τοῦ Μὰρκ Τουαὶν» τοῦ *Σημαιοφόρου Ἕλληνος*· «Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπὶς» τοῦ ἰδίου· καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ Ἀνέκδοτα τῆς *Γλυκειᾶς Πατρίδας*.—Ἀλλὰ διατί ὅλω καὶ ἀνέκδοτα, πασίγνωστα, μπαγιάτικα, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ δημοσιεύουν ὅλαι αἱ Χρηστομάθειαι, ὅλα τἀναγνωστικὰ βιβλία ; Δὲν σᾶς εἶπα νὰ προτιμᾶτε τὰ νεώτερα, τὰ *φρέσκα*, τὰ ἄγνωστα;

Ἀπορρίπτονται : «Ὄνος καὶ Ἵππος» (ὁμοιοκαταληξίας λανθασμένα· εἠμπορεῖ ὅμως νὰ διορθωθῇ)· «Τὸ ξενιτευμένο Ἑλληνόπαιδο» (στίχοι λανθασμένοι·) «Ἀνέκδοτον τοῦ Ὀδυσσιγτῶνος» (πασίγνωστον·) «Ἡ θάλασσα καὶ τὰ Μαῦρα» (ἀκατάλληλον θέμα διὰ τὸ περιοδικόν μας·) «Ὁ ποιητὴς καὶ ὁ βράχος του» (400 λέξεις ! τί νὰ κόψω καὶ τί ν' ἀφίσω; δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγραφῇ συντομώτερον;)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : *Δουλοῦδι τοῦ Βράχου*, κ. (Α Χ.) *Πιστὴ Φιλία*, κ. (Ν.Ι.) *Λευκὴ Νεφέλη*, κ. (Δ.Μ.) *Χρυσόκομος Νύμφη*, κ. (Α.Δ.) *Μακεδονικὴ Ἐλπίς*, α. (Α+Τσ) *Κεφαλληνιακὴ Αὔρα*, κ. (Β.Α.) *Βασιλῆς τῆς Θαλάσσης*, α. (Μ.Κ.) *Αὔρα τῶν Πριγκιπονήσων*, α. (Δ.Χ.) *Ἔσει Θέλω*, κ. (Ιι.Κ) *Ἀρίων*, α. (Τ.Π.) *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων*, α. (Δ.Σ.) *Τεθλιμμένη Καρδία*, α. (Ν.Α.) *Σκλαβωμένος Μεσολογγίτης*, α. (Ν Μ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : *Σιωπηλὴ Νύξ*, κ. *Ἄγγελος Αὐγερινός*, α *Νιφάς*, κ. *Κλάδος Ἐλαίας*, α. *Ἐξόριστος Βασιλῆς*, α. *Ἀτλαντικός*, α. *Ἠχὼ τοῦ Δάσους*, α. *Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων*, κ. *Φλοῖσβος τοῦ Βοσπόρου*, α. *Ξενιτεμένο Πουλί*, α. *Κελαριῦζον Ρυάκιον*, α. *Σιαγὼν Δρόσου*, α. *Μελαχροινὴ Ἀφροδίτη*, κ. *Πολικὸς Ἀστήρ*, α. *Νέα Σελήνη*, α. *Νικητήριος Δάφνη*, α. *Βουλγαρομάχος*, α. *Μῆλον τῆς Ἔριδος*, κ. *Ζιλχὰ Χανούμ*, κ *Ζωηρὰ Φλόξ*, κ. *Ἰδιότροπος Νεᾶνις*, κ. *Μία τῶν Χαρίτων*, κ. *Αὔρα τῆς Νεότητος*, κ *Ρήγας ὁ Φερραῖος*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(1) Ἡ ἐφημερὶς πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἆς ἑξῆς : Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς κροτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰπεῖν ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ἡ *Ἰδιότροπος Νεᾶνις*, (0) μὲ *Ἀμαρυλλίδα*, *Συναχωμένον Ποντικόν*, *Προσφιλῆ Μπαμπᾶ*, *Ἔρωτα τῆς Πατρίδος*, *Ζακυνθινὸν Πανσέν*, *Ἰδανικότητα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Αὔραν τῆς Νεότητος* (εὐχαριστῶ πολὺ· περιμένω νὰ μοῦ στείλῃς καὶ κάτι τί, διὰ τὴν Σ.Σ.Σ.) *Δοξαομένην Γαλανόλευκον*, *Δημήτριον Κ.* (χαίρω ποῦ σᾶς ἤρεσαν τόσον αἱ καινοτομίαι τοῦ 1910·) *Εἶμαι Ζακυνθία* (τὰ τελευταῖα φυλλάδια ἐράδυναν ὀλίγον, διότι ἦσαν διπλᾶ· ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἔκδοσις θὰ γίνῃ τακτικὴ ὅπως πρῶτα·) *Ἀγορονόμειον* (κάλυμμα τοῦ 1909 σοῦ ἔστειλα· ὁ κ. Φ. θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ γρήγορα· εἶχε πολλὰς ἀσχολίας ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας·) *Χρυσόκομον Νύμφην* (τώρα ἔχεις ψευδώνυμον, διὰ νὰ στείλῃς τὴν Συλλογὴν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (ἐλήφθησαν· ἡ ἐπιστολή σου ποὸς τὴν Δ. Α. ἐστάλη·) *Μακεδονικὴν Ἐλπίδα* (ἐλήφθησαν ὅλα· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀρίωνα* (ἀφοῦ μεταφράζῃς ἀπὸ τὸ γερμανικόν, θὰ στείλῃς ὡραῖα πράγματα διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. εἴδες ὅμως ὅτι πρέπει νὰ εἶνε σύντομα·) *Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην* (εὔχομαι περαστικά· εἶμαι βεβαία ὅτι τὰ μυθιστορήματα τοῦ 1910 θὰ σοῦ ἀρέσουν καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὰ περσινά μας·) *Βουλγαρομάχον* (ἔστειλα·) *Ἀνακρέοντα* (ἔχει καλῶς·) *Α Ζ.Κ.* (ἔχετε ἀπάντησιν διὰ ἐλλαρίου·) *Ἀπάθινον Στέφανον* (εὐχαριστῶ πολύ· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Μίαν τῶν Χαρίτων*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18ην Δεκεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον ν' γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι· πωλεῖται ὁ, τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαπέλλους, ἂν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου.

13. Δεξίγριφος.

Μιὰ πρόθεσιν μὲ σύνδεσμον
Κι' ἀντωνυμίαν ἑνόνω,
Καὶ περιφήμου Μάντεως
Τὸ ὄνομα διπλόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Ν. Γεωργοπούλου

14. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι θάλασσα πλατειά·
"Ενα γράμμ' ἂν μοῦ κολλήσῃς
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Θὰ μ' εὑρῇς εἰς τὰ πτηνά.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πόνου τὸ Χαμόγελο

15. Ἀναγραμματισμός.

Ψάλτην καὶ μάρτυρα
Ἀνεγραμμάτισα·
Γέρους, γερόντισσες
Εἶδα κι' ἐσάστισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπορτιάτου

16. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνόν.
* + * = Ἠπείρρημα χρόνου.
* * + * * = Φυτὸν ἐξωτικόν.
* * * + * * * = Ἀττικὸς συγγραφεύς.
* * * * + * * * * = Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλικῆς Ντσαντούμη

17. Ἐπιγραφή.

Α Η Λ
Γ Α Π
Ι Δ Α Ω Α
Ν Η Τ
Ν Ι Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Σ. Λιβαδᾶ

18. Φύδην-Μίγδην.

Θῆζι πώτο θαναμῆς
Νάμνεθα πώσο σῆζ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

19. Συλλαβική Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουτουμένων λέξεων ἀποτελοῦν γνωμικὸν ἐκ τριῶν λέξεων :

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Μοῦσα· 3, Ζῷον μυθικόν· 4, Μέρος τοῦ ἀρχαίου θεάτρου· 5, Συγκριτικὸν ἐπίθετον καὶ λιμὴν· 6, Ζῷον ποιηρόν· 7, Ἀριθμητικόν· 8, Πολίχνη διάσημος ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς· 9, Πτηνὸν ὡραῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικότητος

20. Φωνηεντόλιπον.

γλκν-λμς-κμς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λησμονημένου

21. Ῥῖζος.

Ἥρα ρι ρι δημα
Ἥρα Ἥρα ρι ρι δημα δημα
εἷς εἶνε ρι ρι νον
Ἥρα Ἥρα ρι ρι δημα δημα
ρι ρι
Ἥρα ρι ρι δημα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημνοῦ Ἴου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 43 καὶ 44

432. Φίλιππος (φιλεῖ, πῶς.)—433. Παλάμη (πᾶ, λά, μῖ.)—434. Κύκλος-κύκνος.—435. Ἄπιον-ὄπιον.

436.
Κ
Φ Ω Σ
Φ Ω Κ Ι Σ
Κ Ω Κ Υ Τ Ο Σ
Σ Ι Τ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

437.
Η Α Σ
Α Γ Ι Σ
Σ Ι Τ Ο Σ
Σ Ο Δ Α
Σ Α Σ

438. *Τῶν φρονίμων ὀλίγα.* (Λαμβάνομεν, εἰς ἑκάστην γραμμὴν, ἓν γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ ἓν γράμμα ἀπὸ τὸ τέλος, ἐναλλάξ.)—439. ΟΜΗΡΟΣ-ΛΥΓΚΕΙΑ (ΣΟΛων, ΑΜΥντας, μΗΚος, ΑΡΕιος-Πάγος, ΚΟΙος, ὀΣΑκις.)—440. Φοβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσιν.—441. *Ὁ ἐγωϊσμὸς εἶνε ἐλάττωμα μέγα* (οεγ-ο εἰς μω-συν εε λατο-μα μέ γα.)

442. Θησεῖον (θῆς, ἴον.) — 443. Νίκαια (νῖ, καί, α.)—444. Λέμβος-Λέσβος.—445. Μάτος-Αἷμος.

Κ
Ι Ο Ν
Η Α Ρ Ι Σ
Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ
Π Α Ρ Α Σ Η Μ Ο Ν

447. *Μὴ προτρεχέτω ἡ γλῶσσα τοῦ νοῦ.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά.)— 448. ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ (Ἄρτα, ῥέπω, τρέχω, ὄπιον, πωλῶ, ὤχρα, λεπτόν, Ἐρατώ, Ἰόνιον, Νέρων.)—449. ΑΛΚΑΙΟΣ (ΈρΑτώ, ΘαΛῆς, ΗλέΚτρα, ΟὐρΑνία, ΛάΙος, ΊΟς, ΌρεΣτης.)—450. Ὁ μὲν πλοῦτος ὀνητός, ἡ δὲ δόξα ἀθάνατος.—451. *Ἡ Διάπλασις διατρέχει τὸ τριακοστὸν πρῶτον ἔτος* (Οἱ διὰ πλὰς εἰς διὰ τρέχει-το τρία-κ' ὡς τῶν πρῶτον ἔτος.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1909 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, συναποστέλλοντες καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου Διότι ὁλονὲν καταρτίζομεν τοὺς τόμους τοῦ 1909, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ περισσεύσουν χωριστὰ φυλλάδια πρὸς πώλησιν.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1909

Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2643 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι 30ῆς Νοεμβρίου συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 30 Νοεμβρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί :

1409, ἐκέρδισεν ὃν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

1670, 382, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

869, 2232, 100, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

1080, 464, 2243, 1149, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του

1217, 1921, 1714, 89, 1363, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1910.

1868, 951, 2042, 1582, 1485, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

2433, 75, 1127, 1682, 1088, 2023, 1286, 197, 1965, 274, ἐκέρδισιν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.

1823, 737, 1146, 21, 2614, 1624, 318, 2372, 1267, 1876, 443, 2116, 1123, 1203, 2528, 1581, 2285, 36, 1537, 1246, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος. Οἱ δὲ κάτοχοι τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τοῦ 1910 διὰ τὴν Μετοχὴν θὰ γίνῃ αὔριον καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές. Ἡ δὲ **ΠΡΩΤΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ** τῶν Δώρων τοῦ 1910 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἰανουαρίου. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Α' Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΔΙ

(Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 5 λέξεις ἁπλαί.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται).

Ζήτω ἡ **ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ**

Γραμματοσυλλέκται, διὰ τὸ νέον φιλατελικὸν περιοδικὸν συνδρομὴ ἐτησία φρ. 3,50 μὲ μίαν μικρὰν ἀγγελίαν χάρισμα —**Anastasios Desillas, Trieste.** *(1,12)*

Θέλω νὰ ἀγοράσῃ γραμματόσημα κατ' ἐκλογήν του ἂς μοῦ γράψῃ. Στέλλω εἰς πάντας τὰ ὀνόματά φυλλάδιά μου.— **Anastasios Desillas, Trieste.** *(1,13)*

Βασιλόπαιδος ἐπιστολῆς τὸ ἀνάγνωσμα ! Πρόσχωμεν ! Εἶπε χοροδιδάσκαλος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς : «Προπληρώνονται τὰ μαθήματά μου !» καὶ λαβὼν τὸ ἀργύριον, ὤχετο ἀπιών ! καὶ *Σεροφιλόσοφος* μεμαρτύρηκεν ! Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι τὴν ἔπαθα... χιώντικα !—***Βασιλόπαις*** *(1,14)*

Μελαχροινὸ *Σμυρνιόπουλο !* Μὲ τριάμισυ μέτρων ζωνάρι ζώστηκες ; φουρτοῦνα μας ! Γιὰ καυγᾶ τὸ κρέμασες ; «Συμμάζεψέ το γρήγορα».— ***Βασιλόπαις, 25η Μαρτίου.*** *(1,15)*

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῷ Ἑλληνόπαιδι διὰ τὸ ἄριστα, καὶ ἀνακήρυξιν αὐτοῦ ὡς Διδάκτορος φαρμακευτικῆς.—***Βασιλόπαις, Ἰδανικότης.*** *(1,16)*

Ὅλοι τὴν ψῆφόν σας στὴν **ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ**

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια (καλλονάς.) Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη.—Βασίλειος Γούναρης, Ecole Commerciale, Halki, Constantinople. *(1,18)*

ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

Χαιρετίζων ὑποψηφιότητα **ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ** ὑπόσχομαι ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν.—***Ἀστὴρ τοῦ Βέρα.*** *(1,20)*

Ζητῶ ὑποστήριξιν ἐν τῷ Δημοψηφίσματι ὑπὸ τῆς **ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ** ἣν θερμῶς ὑποστηρίζω. Ὅλοι ἄσπρο, παιδιά, στὴν **ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.**— ***Σπινθὴρ τῆς Ἐλευθερίας*** *(Ἀστὴρ τοῦ Βέρα).* *(1,21)*

Μέσ' στοῦ πολέμου τὴν ἀντάρα, ποῦ αἷμα χύνεται ποταμηδόν, ποῖο ἑλληνόπουλο δὲν εὔχεται *Ἀμάραντος Δόξα* νὰ στέφῃ τὴν *Γαλανήν μας Σταυροφόραν* καὶ νὰ τὴν ἰδῇ κυματίζουσαν ἐπάνω στὴν *Ἅγια Σοφιὰ* τῆς ὁποίας ἡ *Καμπάνα* θὰ διαλαλῇ στὸν κόσμον, τὴν ἀνατολὴν νέας *25ης Μαρτίου, Ἐλπίδος τῶν Δ. σειχῶν* ὑποδούλων ἀδελφῶν μας, καὶ τὴν ἀνάστασιν νέας Ἑλλάδος μὲ Πόλιν καὶ Μακεδονίαν ἰδικάς μας, τῆς *Ἑλλάδος τοῦ Μέλλοντος!*

Μελαχροινὸ Σμυρνηόπουλο, Λουκῆς Δάρας, Ζιλχὰ Χανούμ. *(1,22)*

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

Βραβεῖον ! *Βραβεῖον στὴν* **ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ**

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ. Ὁδὸς Χρυσολέβρας 7. Στοὰ Πάππου.